

PARTIZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ÖZEL SAYI

ŞUBAT 1983

1.50 DM

Rus Sosyal Emperyalistleriyle Karşı-devrimci Çin yönetimi arasında beklenen yakınlaşma nihayet gerçekleşiyor

Geçtiğimiz aylarda Rus sosyal emperyalistleriyle, "üç dünya"yı karşı devrimci, Çin yönetimi arasında uzun yıllar önce kopan, siyasi, iktisadi, sosyal vb. diyalog yeniden geliştiriliyor. Dünya Kamuoyuna yansıyan ve yankılanan bu olay, bizce acıip veya beklenmedik bir gelişme değildi. Her iki karşı devrimci yönetimin yakınlaşmaları ve diyalog kurmaları kendi karakterlerine ve tabiatlarına gayet uygun ve doğaldır. Çünkü her iki yönetici klipte ayrı ayrı şeyleri sözümlenmiş söyleşiler de özde birleşmektedirler. Her ikisinde uluslararası sermayenin temsilcileri ve dünya halklarının azı düşmanıdır. Aralarındaki ayrılık bu anlamda yalnız ve yalnız biçimsel ve sözdendir. Hatırlanacağı üzere, Stalin yoldaşın ölümü ertesinde uzun yıllar karşı devrimci yüzünü gizlemeyi başaran, Kruşçev ve şürekası kesimi, M-L'leri ve onun önde gelen liderlerinden Molotov yoldaşı yönetimden alışı emeyi başarmış ve tasfiyede bulunarak katletmiştir. 1956'da modern revizyonist çizgisini pekiştirmekle kalmadı. O Marksizmin-Leninizmin ve Komintern'in en temel ilkelerine saldırarak revizyondan geçirmeye girişti. Marksizmin-Leninizmin büyük ustalarından Stalin yoldaşa en aşağılık ve alçakça saldırılarda bulundu. Aslında Stalin yoldaş şahsında yoğunlaşan saldırı Marksizme-Leninizme yönelen bir saldırıydı. Kruşçev revizyonistleri açıktan açığa Marksizme-Leninizme saldırıya cesaret edemiyordu. Fakat, o, Marksizmin-Leninizmin ölümsüz savunucusu ve koruyucusu Stalin yoldaşın şahsında: "canı", "despot", "diktatör", "ruh hastası", "şef" vb. saldırılarıyla yönetiyor, böylece, burjuva zehirli okunu Marksizme-Leninizme yöneltiyordu. Kruşçev ve şürekasının aktığı burjuva revizyonist zehir dünya M-L partilerini hemen etkiliyor ve yozlaşmalarına zemin yaratıyordu.

Öyle ki; Kruşçev'in, Marksizm-Leninizmin temel evrensel ilkelerini çiğnemesi dahi gizli komplo ve entrikalarla alkışlanıyordu. Artık Kruşçev ve yandaşları tarafından; Leninizmin; Emperyalizm ve proleter devrimleri çağrı tahlili, Devlet ve Devrim anlayışı, Proletarya Diktatörlüğü, Sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi, Diyalektik Materyalizm ve Proletarya ideolojisi ve komünizm öğretisi tümünden reddediliyordu. Bu M-L ilkeler yerine, İkinci Enternasyonalin ünlü şeflerinden, burjuva reformist, sosyal şoven, emperyalizmin ajanı Kautski'lerin, ve sonrası

devamı olan Martov'ların, Plehanov'ların, Re-deks'lerin, Zinovyev'lerin, Buharin'lerin, Troçki'lerin, dahası Komintern ve Stalin yoldaşa emperyalizmin ajanı ilan edilen Yugoslavya "KP"sinin başı Tilo'cu karşı devrimcilerin görüşlerini savunmaktaydı. Kruşçev ve günümüz savunucuları kısa ve öz olarak şu karşı devrimci tezleri savunmuşlardır: "İçinde bulunduğumuz çağın temel özelliği, sosyalizmin bir ülkenin çevresini aşmış bir dünya sistemi haline gelmesidir." (abç) Alımtıda da görüleceği üzere; çağımızın

artık emperyalizm ve proleter devrimleri olduğu Leninist tahlili reddedilmekte, çok ince ama sinsice yeni bir çağ tahlilinde bulunmaktadır. "Biz iki sistemin yarışı içinde-kapitalist ve sosyalist sistemin yarışı içinde, sosyalist sistemin yeneceğinden söz ettiğimiz zaman; bu, bu zaferin, kapitalist ülkelerin iç işlerine silahla müdahale etmesi sonucu anlamına gelmez. Bizim komünizmin zaferine duyduğumuz güven, sosyalist üretim sisteminin, kapitalist üretim sistemine göre büyük avantajlara

Devamı Syf: 4'de

İran'da 22 yoldaşı katledenler enternasyonal proleteriyaya hesap verecek!

Emperyalist, sosyal-emperyalist sömürücü kenelerin ve onların yerli yardımcı karşı-devrimci köpeklerin bir tek dilden, sadece, amasadece devrimci şiddetin, amansız bir silahlı mücadelenin dilinden anladığı bir kez daha kanıtlandı... 25 Ocak akşam saat 9'da enternasyonal proleteryanın kahraman evlatlarından 22 İranlı Marksist-Leninist önder yoldaş cello Humeyni rejimi tarafından Amol'da kurşuna dizildi... Başta İran Komünistler Birliği'nin kurucu ve genel sekreteri HÜSEYİN RİYAHİ

ve MK üyesi FAREMERZ SEMNANİ yoldaşlar olmak üzere, FERİDUN ALİABADI, FERİD SERİOL-KALEM (Sarbedaran Yazı Kurulu üyesi), ABDULRAHMAN AZMAYASH (Tahran Sorumlusu), FERİBORZ LİSANI, MEHMET RIZA VUSUKİ, MUHAMMED NURUZİ, KAMURAN SAMİMİ BEHBAHANI, BİJAN FETTAHİ, İRAÇ ŞİRALI, MUHAMMAD SEPERKAMI (İKB Ve Sarbedaran Üyesi); MUHAMMED NUZARİ, ZİYA ABDULMANAFİ, FRUHER FERCOID, ALİ ALIZADE, SAYID EBRAHİM, F.FARYAD ve R. ZARGHAMİ yoldaşlar kana susamış hakim sınıflar tarafından katledildiler. Onlar bugüne dek yürüttükleri devrim kavgasının zaferinden emin, başları dik, dudaklarında muzafferane bir tebessüm ve kitlelere sonsuz bir güvenle yüce komünizm uğruna ölümü severek kucakladılar.

Nafile, ölüm fermanları ile karşı-devrimin ömrü uzamaz !..... Sadece mezarını kazanlar çoğalsın ! Ey, Şah gibi kendini yeryüzünde Allahın gölgesi sanan tesbihli cello, ey Şah'ın devrilen tahtına kurulmaya heveslenen yobaz, haberin olsun, tarihin en dar kafalı gericisi olmak sana "nasip" oldu ! Çünkü sen kendi gözlerin önünde daha 4 sene önce-si, faşist terörle tahtını kurtaramayan, devriliş giden, merhum meslektaşın Şah'ın yönteminden medet uman bir siyasi bunaksın...! İran Komünistler Birliği'nin 22 önder kadro ve üyesinin 25 Ocak günü katledilmesi tesadüf eseri değildir. Devrim ocağından öc almak isteyen hakim sınıf devleti yoldaşların katlini, hatırası bile yüreklerine korku salan, Şanlı Amol Ayaklanması'nın birinci yıldönümüne kasten denk düşürdü. Böylesi kanlı imalara umut bağlamak karşı-devrimin içinde debelendirdi çaresizliğin, umutsuzluğun en teşhir edici belirtisidir. Bu aynı zamanda karşı-devrimin İran'da stratejik güçsüzlüğün yanı sıra taktiksel gücünü de hızla yitirmekte olduğunu kanıtladı. Emperyalizm ve yerli gericiliğe karşı, devrim için onbinlerce şehit vererek bir tufan gibi ayaklanmış olan İran halkının gözleri önünde, Engels'in ifadesi ile "devrim ocağından öcalma-ğa" gelmek, Amol Ayaklanması'nın birinci yıldönümüne gene Amol'da 22 yiğit yoldaşın kanına bulamak, karşı-devrimin, devrimci İran halkının tümünü karşısına alarak, acizliğini ispatlamasından başka birşey değildir. Amol'da kurşunlanarak katledilen 22 yiğit Marksist-Leninist savaşçının toprağa döken kanı, Şanlı Amol Ayaklanması'nın halk kitleleri içindeki anısını daha da kızıştırmıştır. Halkın devrimci mücadeleye ve bunun

Devamı Syf: 2'de

Değerli Okurlar!

Bundan böyle PARTIZAN dergisi, yayım faaliyetine yeniden başlıyor. Bugüne kadar esasta yayım faaliyetimize ara vermiş durumdaydık. Yayım faaliyetimizi düzenli aralıklarla olmasa da, düzensiz aralıklarla dahi sürdürmemişiz bazı objektif ve subjektif nedenleri vardı. Biz bu nedenleri sizlere bu açıklamamızda uzun uzadıya anlatacak değiliz. Ancak şuonu anımsatmakta yarar var ki, askeri faşist diktatörlüğün işbaşına gelmesinden günümüze yayım faaliyetimiz ülke genelinde bütünüyle ortadan kalktı. Hemen yeni imkan ve şartlar yaratarak yayım faaliyetimizi Avrupa'da da çıkaracak durumda değildik. Dönem dönem özel sayı, bildiri ve belge mahiyetinde yazı çıkardığımız da, bu hem oldukça yetersiz hem de siyasi anlamda tatmin edici olmaktan oldukça uzaktı. Çıkarılmış olduğumuz özel sayılar ve bildiriler, güncel

konu ve olaylara yönelik mahiyet taşıyordu. Ajitasyonu kapsamaktaydı. Fakat gelinen aşamada yalnızca özel sayı ve bildiri nitelikli yazılar çıkarmak hem günümüzde çok yetersiz, hem de ideolojik ve siyasi gerçekleri sergilemekten uzak. O nedenle yeniden bir düzenleme yapmayı, program çıkarmayı gerekli ve şart gördük. Çünkü, ülkede askeri faşist diktatörlüğün işbaşına geldiğinden buyana, bir dizi yoğunluk demirini Avrupa'ya atmış, ülkemiz devrimine adına gerçekleri hasır altı ederek devrimci görevler yapmaktalar. Ve bu yoğunluklar süslü yazılarıyla, taze genç ama devrimci enerjilerle dolu arkadaşları etkilemekte, peşlerinde geçici de olsa sürükleyebilmekteler. Böylece ML savunma adına, Marksizme-Leninizme ve onun savunucularına hayasız ve pervasızca saldırılarda bulun-

Engels Paris Komünü'nün şanlı savaşçılarından Pere-Lachaise mezarlığının Federeler Duvarı önünde kurşunlanmasını anlatırken, "Proletarya kendi öz çıkarları ve kendi öz istemleri ile aynı bir sınıf olarak onun karşısına çıkma cüretinde bulunur bulunmaz, burjuvazi öcalmada hangi kudurmuş vahşiliğe kadar yükselebileceğini ..... gösteriyordu" der. O zamandan bu yana binlerce defa tekrarlanan Engels'in bu müşahadesi, emperyalizme sığınmış, İslam Cumhuriyeti denen karlı kara ciibelli bu orta-çağ yobazlığının Amol'daki canlılığını açıklamaktadır. Karşı-devrimci Humeyni rejimi kan dökerek kendini bekleyen akibeti ertelemeye çalışmaktadır. Sınıfsal niteliği icabı tümünden emperyalizme teslim olmakla mezarı seçen Humeyni rejimi, kendisini kendi eliyle seçtiği mezara yatırmaya gelenler karşısında azı terörle, katliamlarla tehdit etmeye, ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Devamı Syf: 2'de

İRAN'DA...

Baştarafı Syf: 1'de

en fedakâr nefeslerine olan güvenini ve bağlılığını perçinlemiştir. Celad Humeyni rejimi nitelikli yoldaşları Amol'da kursuna dizebilmek için büyük "güvenlik" tedbirleri almak zorunda kalmıştır. Hakim sınıfların silahların namlularını şehir halkına karşı doğrultmadan, İKB önder ve üyelerine, Yiğit Sarbedaran savaşçılara karşı doğrultamayan neyin ifadesidir?! Bu, namluların karşısına alınanların tümünün iktidardaki kanlı despotizme korku salan devrimci birliğinin ifadesidir!... Bu devrimi birlik hiçbir bunharlık gösterisi ile çökertilemez. Marks bu gerçekçi Paris Komünü'ne karşı uygulanan kanlı teröre ilişkin olarak şöyle vurguluyordu: "Sınıf hakimiyetinin bu özel olarak yırtıcı biçimi, öyleyse onun en tiksinc ve başkaldırıcı biçimidir de. Devlet, iktidarı sadece iç savaş aleti olarak kullandığından, onu ancak iç savaş sonsuzlaştırarak koruyabilir." (2) Humeyni rejimi bu kanlı vahşet ile devrimi engelleyebileceğini sanmasın; zira bizzat kendi iktidar biçimi halk savaşını "sonsuzlaştırıp" sürekli kılmanın objektif koşullarını yaratmaktadır; halka ve devrime ölüm kusan iktidar kendi kendini milyonları bulacak Sarbedaran namlular önünde ölüme mahkum etmiştir. Humeyni rejimi bunu böyle bilsin! "Yargıç tarihtir, infazcısı ise proletarya." (3)

Ey, kendini imam-ı zaman ilan eden celad-ı zaman çetesi, senin infazın için tarihin kimi görevlendirdiğini iyi tanı: İran proletaryası ve onun ML öncü müfrezesi İttihad-ı Komünist İran!

İran Komünistler Birliği (İttihad-ı Komünist İran) daha önce yurtdışında oluşturulan İran Devrimci Komünist örgütü ile İran'dan eğitim için Filistin'e çıkan ve Filistin Grubu diye tanınan örgütün önder kadroları arasındaki yoğun siyasi ve ideolojik tartışmalar neticesi 1970 başlarında kuruldu. İKB bundan sonra yayın organı olarak "Hakikat"ı yayınlamaya başladı. İran devrimci hareketini zehirlemeye çalışan Moskova yanlısı Tudeh Partisi'nin modern revizyonist görüşlere ve buna tepki olarak İran'da küçük-burjuvazinin dar grupçukları içinde etkin hale gelen "sol" oportünist "fokocu" görüşlere karşı mücadele etti. İKB'nin siyasi çizgisi önderliğinde yurtdışındaki öğrenci kitlelerinden güçlü bir kesmini içine toplayan CİSNU (Millî Birlik Ehya) oluşturdu. Avrupa'dan Amerika'ya İran Devriminin dostu düşmanı, CİSNU (MB-Ehya) çatısı altında örgütlü öğrencilerin militan mücadelesini gayet iyi tanı. Katıksız bir enternasyonalizm tutkusunu ile bu genç İranlı devrimciler buldukları her ülkede ki sınıf mücadelesine aktif bilinçli öğeler olarak katıldılar, yerli proleter kitlelere, öğrenci gençliğe anti-emperyalist, devrimci fikirlerin kılavuzunu taşıdılar. "Magber Sah! Magber Hükümet-i Faşist!" (Şah'a Ölüm! Faşist Devlete Ölüm!) Emperyalist burjuvazinin mermer kaplı beylik binaları bugün hala bu sloganların aksi sedasıyla titir. Hiç abartmaksızın söylenebilir ki, bahsedilen emperyalist ülkelerde bugün devrimci mücadele yürütenler arasında küçümsenmeyecek sayıda insan, sırtındaki emperyalist kenelerinin niteliğini ya ilk kez İKB çizgisinde mücadele eden İranlı öğrencilerden öğrenmiştir ya da onlarla birlikte omuz omuza mücadele içinde daha derinlemesine kavramıştır...

Sınıf mücadelesinin İran'da ve uluslararası planda gündeme getirdiği sorunlara Marksist Leninist tavır takıman İKB, sempaticanların bulunduğu ülkelerde modern revizyonist ve çeşitli oportünist akımlara karşı mücadeleye destek oldu ve Marksizm-Leninizm'i savunmaların proletaryanın gerçek temsilcisi olarak meşrulaştırılması için çalıştı. İKB'nin kuruluşunda çok önemli rol oynayan yoldaş HÜSEYİN RİYAHİ'nin İran'da küçük-burjuva fokocu grupların modern revizyonist Troçkist kurması tezlerine karşı kaleme aldığı geniş kapsamlı siyasi ve teorik mücadeleyi içeren kitap bugün bile İran'da devrimciler ML eylem kılavuzu olma niteliği yitirmemiştir. Sosyal-emperyalizmin İran devrimci hareketi içinde kavranması ve teşhir edilmesinde İKB'nin oynadığı rol tayin edicidir. Aynı şekilde, Mao Zedung'un ML'e yaptığı ölümsüz katkılarının ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemini kavratılmasında ve savunulmasında İKB kendine düşen görevi ciddi bir sorumlulukla yerine getirmeye çalışmıştır. Karşı-devrimci 3 Dünya teorisi'nin teşhir edilmesi için tutarlı bir mücadele yür-

rülmüştür.

Şubat 1979 devrim fırtınasının ilk patlamaları sırasında, geniş sempatican kitleleri ve üye ve önder kadrolarından yurtdışında bulunan kesminin tümü ile İKB devrimin gündeme getirdiği görevlerin başına geçmek üzere derhal İran'a seferber oldu. Enginleri fetihme ruhuyla devrimin somut çözüm gerektiren siyasi, programatik, örgütsel ve askeri sorunlarını, proletaryanın kurtuluş bilimi, ML'nin ışığında çözümlenmek için görevleri omuzladılar. İKB proletarya devrimin önderliğini ele geçiremediği takdirde, devrim fırtınası ile yelkenlerini şişiren diğer sınıfların kısa bir sürede emperyalist rıhtımlara sığınarak devrim fırtınasından yakayı kurtarmaya, emperyalizm ile uzlaşmanın yolunu arıyacaklarını bilincindeydi. İKB'nin merkezi yayın organı "Hakikat"ın 82. sayısında bu ML tespit yine şu şekilde vurgulanıyordu: "Biz defalarca şunu belirttik, ya devrimi devam ettirmek için işçi sınıfı kitlelere önderlik edecek, ya da devrim yalpalayıp tökezleyecek ve sonunda emperyalizm ve karşı-devrim önünde geçici olarak yenilgiye uğrayacaktır.... Devrimin cansızlaşması bilfiil karşı devrimin temelini oluşturur. Devrimin devam etmesi emperyalizm ve gericiliği gerektirir, zor duruma sokar. İşçi sınıfı ancak devrimi devam ettirecek emperyalizmin yeniden seferberliğe geçmesinin ve darbe planlarının temelini sökebilir. (27 Temmuz 1980)"

Şubat devriminin getirdiği demokratik özgürlüklerden yararlanan devrimci kitleler büyük bir siyasi canlılıkla devrimci teoriye ve örgütlenmeye yöneliyorlardı. İKB'nin 1980 Sonbaharında yapılan 3. konferans raporunda bu durum şöyle değerlendirilmekteydi:

"Ülkemizde Komünist Hareket kendini kitleler arasında aydın ve işçilerden oluşan çeşitli öge, grup ve örgütlerin işçi sınıfı ve kitleler içinde Marksist-Leninist öğretileri ve örgütlenmeyi yayma ve propagandasını yapma yolundaki çaba ve faaliyetlerinde göstermektedir. Burda Komünist Hareket (üçüncü çizgi) ile kastettiğimiz, neo-revizyonizm, neo-oportünizm, Troçkizm ve elektik gerilla eğilimleri ile kendi arasında temel ayrışım çizgisi çekmiş olan ve bağımsız bir ideolojik akım olarak aydınlar ve ileri işçiler arasında mevcut olup yükselen, tüm güçlerdir." İKB'li yoldaşlar, zaaf ve güçlü yanlarını tahlil ettikleri, bu güçlerin mümkün olan en geniş kesmini İKB'nin çizgisi doğrultusunda sağlam bir ML program etrafına kazanarak, en kısa zamanda devrim mücadelesinin pratiği içinde gerçek bir Komünist Partisi oluşturulmaya çalıştılar. İKB'li yoldaşların ML'nin bilimsel ilkeleri uluslararası planda ve İran devriminin strateji ve taktiksel sorunlarına ışık tutar şekilde savunarak ve siyasi-ideolojik mücadele sektör ve dogmatik eğilimlere düşmemeye dikkat ederek yürüttükleri bu yoğun çalışma sayesinde devrimci komünist, militan yapılı güçleri İKB saflarına kazandı. Bundan ötürüdür ki, isfahan'da çalıştığı fabrika ve etrafında komünist işçi örgütü kuran, daha sonra Tabriz fabrikalarında güçlü bir Sovyet oluşturdu, "İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Savaş Grubu"nun kurucusu yoldaş KAK İSMAIL PİRUT MOHAMMADI gibi komünist önderler ve onların örgütlediği proleter devrimciler İKB saflarına kazandı. (Yiğit yoldaş KAK İSMAIL İKB MK üyesi ve Sarbedaran ordusu genel komandanı olarak katıldığı Amol Ayaklanma sında 26 Ocak 1982'de 14 saatlik çetin bir savaştan sonra şehit düştü.) Gene aynı süreç içinde, Kuzistan'dan (güney İran) "kanlı savaş" adlı bir örgüt ve Şubat Devriminden önce Amol'da Şah rejimine karşı ayaklanmaya ve kısa bir süre için bağımsız bölge (Cumhuriyet Amol) ilan eden devrimci hareketin başını çeken örgüt ve Nefgâran-ı Cunub (Güney Petrol İşçileri Grubu) İKB saflarına katılarak, Parti'nin oluşturulmasına gerekliliğini kavrayan Komünist güçler arasındaydı.

Şah döneminin azılı baskı ve terör ortamında siyasi tartışma ortamının kısıtlı olması, Marxist-Leninistlerin bu şartlar altında sınırlı ve dağınık bir faaliyetin dışına çıkamayıp, Uluslararası ve İran'daki Komünist Hareketin tarihi ve tecrübelerinin doğru bir şekilde değerlendirilip yaygınlaştırılmaması ve fokocu siyaset izleyen küçük burjuva devrimci örgütlerin maceracı çizgisine karşı, devrimci işçi gruplarında gelişen anti-entellektüel tepki, 3. çizgi diye adlandırılan akımın öğeleri arasında Şubat 1979 öncesi "sol" ve n-Troçkist eğilimli bir çeşit ekonomist sap-

maya yol açmıştı. İKB bu sapmanın işçi sınıfının devrimdeki rolünün doğru kavranmasına yol açtığına şüpheliydi. Bunun yanı sıra, bir zamanlar fokocu çizginin etkisi altında işçi sınıfını "geri" olmakla mahkum edip onun siyasi mücadelesine önem vermeyen devrimci aydınlar, aynı madalyonun öbür yüzündeki hataya da düşerek, işçilerin birbirinden kopuk mücadelelerini ve bilhassa ekonomik mücadelelerini yeğliyorlardı. İKB Genel Sekreteri Hüseyin Riyahi yoldaş bu hatalara karşı devrimcileri 1970 başlarından beri kapsamlı bir şekilde sürekli olarak uyarmıştı. Nitelikli bu hata devrimcilerin Şubat 1979 Devriminin getirdiği siyasi iktidar ve değişen siyasi ortama ilişkin sorunların kavranmasında, ML strateji ve taktiklerine doğru tespitinde büyük engel teşkil etti.

Şubat Devrimi ile birlikte, İKB'nin merkezi yayın organı "Hakikat" sayfalarında devrimin bir dizi karmaşık sorunlarına ilişkin hatalara karşı daha da titiz ve yoğun bir mücadele yürütüldü. İKB devrimin hâlâ içinde bulunduğu aşamamın anti-emperyalist ve demokratik niteliği konusundaki hatalara ve yalpalamalara karşı mücadele etti. Proletarya güçlü bir önderlik, örgütlenme ve topluluğu içinde siyasi etkinlik oluşturamadığı için devrimin önderliği, küçük burjuvazinin desteğiyle, milli ve liberal burjuvazinin elinde kalmıştı. Devrim sonrası devlet iktidarında milli burjuvazinin sağ kanadı ağır basmasına rağmen homojen bir yapı oluşturulamamıştı. Milli burjuvazi, küçük burjuvazi, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bir kesimi ekonomik ve siyasi güçleri oranında iktidardan aralarında paylaşıyorlardı. Bu sınıfların aralarındaki dalaşma, halkın devam eden devrimci mücadelesinin alttan zorlanması ve uluslararası planda giderek kızışan pazarlar ve savaş hazırlığına ilişkin mevzi kapışmasının İran üzerinde de özellikle ciddileşmesinden ötürü, devlet henüz bu sınıf küklerinden birinin eline tümünden geçmemişti.

Bolşevik devriminin arifesinde, Lenin'in "Böylesi ve sadece böylesi, gerçekten korkmayan ve ayık kafa ile devrim de sosyal güçlerin dengesini tartan, her güncel durumu sadece o güne özgü ayrıcalıklar açısından değerlendirmekle kalmayan ve, aynı zamanda, onu hem Rusya hem de tüm dünyada burjuvazi ve proletarya arasındaki daha temel motivasyonlar, daha derin çıkarlar ve ilişkiler açısından da değerlendiren, siyasi önder tarafından takin edilecek bir tavrıdır." (4) diye zorunlu koşuluyla yaklaşımı İran Komünistler Birliği kararlılıkla devrimci pratiğe uyguluyorlardı. Devrim için objektif durumun içerdiği muazzam fırsatlar ve tehlikeler İKB, sadece İran devrimi açısından değil, proletaryanın enternasyonal çıkarları açısından tahlil ediyor, ML siyaset ve taktiklerin devrimci hareket ve geniş devrimci kitleler tarafından benimsenmesi için her alanda mücadele ediyordu. 20 Haziran 1981'de Bani Sadr'ın tasfiyesine kadar süren ilk dönem içinde, İKB iktidar kanatları arasındaki dalaşmanın varlığını reddeden, bu kanatların sınıf niteliklerini doğru kavramayan, iktidarı tek-merkeze pekişmiş ve bütününü karşı devrimci gören siyasellerin çizgisini ve pratiğini eleştiriyordu. 1980 3. Konferans raporunda belirttiği gibi, İKB iktidarda hâlâ üç ana mevzilenmenin mevcut olduğunu vurguluyordu: 1- Devrim rejiminin kahıtısı olan tümünden karşı-devrimci, emperyalizme bağlı ve milli burjuvazinin sağ kanadıyla işbirliği yapan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları. Bu kanadın özellikle ordu içindeki gücü ve etkisi büyüktü. İktidar kanatları arasında yer sahibi olması milli burjuvazi ve küçük burjuvazinin sınıfsal tutarsızlığı, emperyalizm ve gericiliğe uzlaşmacı tavizlerinin ürünü olarak vurgulanıyordu. 2- Milli ve liberal burjuvazi ve ittifak içinde oldukları toprak ağaları. Bu güçlerin sağ kanadının "Nehzat Azadi" ve "İslam Cumhuriyet Partisi" içinde örgütlenmesine ve tamamen karşı devrimci bir rol oynadığına ve yürütme organlarının çoğunu elinde tuttuğuna işaret ediliyordu. 3- Humeyni'ye bağlı küçük burjuvazi ve küçük toprak ağalarının iktidar kanadı. Sınıf niteliğinden ötürü bu kanadın yerli gericilik ve emperyalizm ile çelişki içinde olduğunu ama diğer yandan işçi ve köylülerin çıkarlarına karşı mücadele ettiği, feodal sistem ile ilişkisinden ötürü büyük toprak ağaları ve yerli gericiliğe karşı mücadele etmediği, sadece emperyalizme karşı tavır takınmakta olduğu vurgulanıyordu.

Bu tahlil temelinde İKB'li yoldaşlar dev-

rimci örgüt ve halk yığınlarına siyasi önderlik etmek için mücadeleyi yürüttüler. Milli burjuvazinin sol kanadına ve bilhassa küçük burjuvaziye "sol" sektör yaklaşımına, bir yandan devrimin anti-emperyalist yanının küçümsenmesine, diğer yanda toprak devrimci sorunu ve köylülüğün devrimdeki rolünün reddedilmesine ve sosyo-ekonomik yapının "bağımlı-kapitalist" olarak nitelendirilmesine karşı ML tezleri kararlılıkla savundular.

Peykar, Razmendegan vb. örgütlerin "sol" oportünist hatalarının somut sağı özünün sınıf mücadelesine getireceği zararların kavranması için mücadeleyi elden bırakmayan, İKB bu "sol" şekilsel tavrın özünde demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin pratikte reddedilmesi anlamına geldiğine dikkatli çaktı. Devrimci mücadeleye kendi sınıf nitelikleriyle sınırlı oranda katılabilecek ilerici sınıf ve halk tabakalarına işçi sınıfının bu "sol sektör" çizgiyle önderlik etmesi mümkün değildi ve bu yaklaşım işçi sınıfının kitle mücadelelerinden uzak kalmasına yol açacak kendi "ekonomist" özünü teşhir ediyordu.

Lenin "Gösterilerin Başında" adlı yazısında, "Halk öcünün ve açık mücadelenin alev-cikleri şurda burda parlamaya başladığı zaman, en başta ve en çok gerekli olan şey, bu alev-cikleri geniş alev haline getirecek taze hava tabakalarının hızlı akımıdır" der. (5) Bu anlayışla hareket eden İKB'li yoldaşlar işte bu "taze hava tabakalarının hızlı akımı" sağlayacak köriklerin başında, her patlak veren "alev" in, içinde devrimci kitlelerin arasında komünist bilinç taşıyan unsurlar olarak yorulmaksızın çalıştılar. Devrimin hâlâ içinde bulunduğu anti-emperyalist demokratik halk devrimi aşamasında halk kavramına giren sınıf ve tabakalar ile emperyalizm ve yerli destekçilerine uygulanacak siyaset ve taktiklerin doğru kavranması, daha da önemlisi pratiğe geçirilmesinde kendilerine düşen görevi onurla yüklenmişler.

Emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin, hanedanlıklarını sarsan İran Devrimini kanda boğmak, darbeler ve askeri işgallerden uzlaşmayla içten teslim almaya kadar her imkanı kullanmak için dört döndüğü bir sırada, bu sorunların can alıcılığı, her zamankinden daha büyük boyutlardaydı. ABD emperyalistleri yediği darbenin acısıyla azmış, İran halkı elinde parçalanmış kalesini yeniden onarmak için tüm ekonomik, diplomatik ve askeri imkanlarını seferber etmişti. Darbe üstüne darbe düzenliyor, askeri saldıran imkanlarını arıyordu. Rus sosyal-emperyalistleri ise ABD'nin kaybını revizyonist uşakları Tudeh Partisi, KDP, ve Fedayi-Çoğunluk gibi uzantıları aracılığıyla vakit geçmeden kendileri için kazanç çevirmeye çabıyorlardı, devrimci hareketin o zamanki sınırları aşarak, ML'lerin önderliğinde daha yüksek boyutlara, zafere, ulaşmasını engellemek istiyorlardı. Halk saftındaki devrimci ve ilerici sınıf, tabaka ve siyasetlerin hem emperyalizme hem de sosyal emperyalizme ve onların yerli uşaklarına karşı doğru bir ittifak temelinde birleşmesi devrim için acil, karşı-devrim için engellenmesi gereken bir mesele idi. Dünya karşı-devrim cephesinin İran devrimine karşı fırsat kolladığı, azılı, canice plânlar tertiplediği bu dönemde, İKB'li yoldaşların omuzuna çetin görevler yüklenmişti. Yoldaşlar, ML'nin ışığında ve proletaryaya özgü bir sorumluluk ve gayretle bu onurlu görevleri omuzladılar. İran'da enternasyonal proletaryanın eline geçen bu tarihsel fırsatı, yoldaşlar gene enternasyonal proletarya ve tüm ezilenlerin kurtuluş davası yolunda en tutarlı şekilde değerlendirmeye, dünya devrim cephesi için mümkün olan en azami kazanımı elde etme anlayışıyla ve sınırlı tanımayan devrimci şevk ve azimle sınıf mücadelesini üstlendiler...

Şubat Devriminin şehirde patlak veren kasırgası dalga dalga kırları da içine almaktaydı. Azarbeycan, Mazandaran, Kürdistan, Fars ve Yaza gibi bölgelerde yoksul ve topraksız köylüler feodalizm, toprak ağalarına ve tefeciliğe karşı devrimci yönetim organları oluşturuyorlardı. İran devriminin gerçek devrimci demokratları olan yoksul ve topraksız köylüler, yüzbinlerce hektar toprağı, merkezi İslam Cumhuriyeti hükümetinin desteklediği, feodal toprak ağalarının pençesinden sökülmüş ahyorlardı. Devrimin demokratik muhtevasını kavramayan, "bağımlı kapitalist" tezi ile toprak devrimine sırt çeviren Peykar, Razmendegan ve 3 dünyacı Rençberan gibi örgütlerin tersine, İKB'li yoldaşlar, kırlardaki bu devrimci demokratlar ordusunu örgütlemek için seferber oldu. "Komünistler

Kamuran Behbahani

Feridun Aliabadi

Faremerz Semnani

Hüseyin Riyahi

(IKB'nin kurucusu ve genel sekreteri)

Feriborz Lisani

Ferid Seriol-Kalem

Abdulrahman Azmayiş

Muhammed Nuruzi

Mehmet Rıza Yusuki

Bijan Fettahi

İraç Şirali

Muhammed Seperkani

Muhammed Nuzari

Ziya Abdulmanafi

R. Zarghami

Mahmud Azadi

Teymur Gerkani

Cihangir Gültepe

Sayid Ebrahimi

Ali Alizade

F. Faryad

topraksız ve yoksul köylü kitlelerinin bugünkü büyük mücadelede işçi sınıfının gerçek ve en kararlı müttefiki olduğunu idrak etmelidir..... Ülkemizdeki ulusal ve demokratik devrimin nihai kaderi nüfusun büyük çoğunluğunu teşkil eden köylülerin takvacağı tavıra bağlıdır." (Hakikat, sayı 77, 17 Haziran 1980) İKB'li yoldaşlar kırlarda bir dizi devrimci köylü örgütleri oluşturdular ve bazı bölgelerde bizzat köylüler tarafından mevcut örgütlerin önderliğine getirildiler. İKB önder kadrolarından Kak İsmail yoldaş görevli olduğu Kürdistan bölgesinde İttihadiye-i Dehganane Sakkız (Sakız Köylü Birliği) örgütü ile devrimci köylülere önderlik ediyordu. Daha sonra İKB, Kak İsmail ve yiğit yoldaş Selahaddin Şemsi Burhan önderliğinde, Teşkilat-i Peşmerge Zahmetkeşan-ı Kürdistan (Kürdistan Emekçilerinin Peşmerge Örgütü)'nü kurarak, Kürt köylülerinin milli zulme ve feodal boyunduruğa karşı silahlı mücadele güzerghâmi çiziyordu. Kompradorlaşma sürecini yaşayan İslam Cumhuriyeti devleti Şah'dan devraldığı orduyu Kürdistan üzerine saldırdığı dönemde, Teşkilat-ı Peşmerge Zahmetkeşan-ı Kürdistan İKB-siyasi ve askeri çizgisinde Merivan, Bokan, Mehabad, Sanandaj ve Karaftu mevzilerinde kahramanca savaştı. Bu şanlı mücadelelerde, İKB'nin Vurğa Modaresi, Şemsi Burhan gibi, silah elde yigitçe çarpışan, şehit üyelerini Kürt köylüleri asla unutmayacaktır. Kırsal alandaki çabuşma ve silahlı örgütlenme Kürdistan ile sınırlı değildi: Yarane Dehganane Fars (Fars Köylü Örgütü), Zahmetkeşan-ı Kuzistan vb. örgütler İKB'nin kırsal alandaki çalışmalarının ürünüdür!

Peşpeşe düzenledikleri darbe teşebbüslerinin boşa çıkmasından sonra, 22 Eylül 1980'de, ABD emperyalistlerinin İran Devrimine karşı yürüttüğü provakasyonlar silsilesinin bir parçası olarak, Irak orduları İran'a saldırdı. Peykar vb. oportünist örgütler savaşı her iki taraf açısından "haksız savaş" ilân ederek, emperyalist saldırıya karşı savaşmaya hazır kitle seli içinde teşhir ve tecrit oluyordular. Bu ikili teslimiyetten başka birşey değildi: bir yandan emperyalistlerin silahlı saldırısı karşısında "tarafsızlık", "iç savaş" tavrı ile teslimiyet, diğer yandan ise Irak ordusuna karşı savaşmak isteyen kitlelerin inisiyatifini, uzlaşmacı ama milli çıkarları açısından Irak

saldırısına eski komprador-feodal devletin ordusuna dayanarak karşı koymak isteyen, milli burjuvaziye teslim etmek!

Böylesi bir tavır aynı zamanda bu güçlerin dar, milliyetçi dünya görüşüne teslim oluşlarının da bir göstergesiydi. Zira onlar İran halkının onbinlerce evladını şehit vererek uluslararası planda emperyalizme karşı kazandığı mevziyi, enternasyonal proletaryanın çıkarları açısından, savunmaya yanaşmıyorlardı. Emperyalizm bu mevziyi yeniden ele geçirmek için kanlı saldırılar düzenlediğinde, onlar sadece rejimin baskısı ile kendileri arasındaki çelişkiyi mutlaklaştırarak, çelişkileri enternasyonal proletarya açısından değerlendiremiyorlardı. Savaşın başında "savaşı iç savaşa dönüştürme" sloganlarının arkasında yatan dünya görüşü buydu. Ve daha sonraları, gerçekten rejim lünden karşı devrimci bir konuma ve savaşa ise, her iki taraf açısından "haksız savaş" haline geldiğinde, "iç savaş" sloganları atanlar rejime karşı silahlı mücadele saflarında görünmüyorlardı.

İKB, ML bilmi objektif durumun karmaşık somut pratiğine uygulayarak, bu dönemde savaşın Irak açısından "haksız", İran açısından ise "haklı" bir savaş olarak değerlendirildi. Ama 3 dünyacı-revizyonist Rençberan Şah'dan İslam Cumhuriyeti devletine "yadigar" kalan generallerin "savaş kahramanlarına" methiyeler dizerken (Rençber, sayı 105), İKB bu haklı savaş için emekçi kitlelerin silahlandırılıp seferber edilmesinin, "20 Milyon Ordusu" yaratılmasının propagandasını yapıyor ve kitlelerin kabaran anti-emperyalist kini ve mücadelesini rejimin şu veya bu kanadının kuyruğuna lakmadan, proletarya önderliğinde devrimin nihai zafere doğru ilerlemesini sağlayacak bir biçimde yürütmeyi savunuyor ve uyguluyordu. Emperyalistlerin ölümleri İran devrimini kana boğmak, yeni darbe imkanlarını hazırlamak ve hiç olmazsa içerden teslim olmayı kolaylaştırmak amacıyla düzenlediği Irak saldırısını, geri püskürtmek için İKB'li yoldaşlar birçok değerli kadro ve güçlerinin önemli bir kısmı savaş cephesine sevketti. İKB'nin Savaş Cephesi Sorumlusu yoldaş Ghassem Sarafzade başta olmak üzere Mohammed Emin, Esadi, Meedi Ehvazi gibi birçok yiğit komünist kızıl bayrak altında İran devrimini ve bağımsızlığı için cepheye savaşırken can veren İKB üyeleri arasındadır. Abadan, Khorasahr, Zoffaghiri

gibi savaş meydanları bu yiğit yoldaşların kanyla sulanmıştır. Bu topraklar despotizmin, sömürünün hiçbir tarzını üzerinde yaşatmayacaktır, çünkü bu topraklar komünistlerin ve devrimci halkın kanyla kızılşarak, dağ bayır, bir kor deryası gibi komünizm tutkusu ile için için yanmaktadır.

Lenin'in belirttiği gibi, "Devrim ne oranda hızla geliyorsa, burjuvazi de aynı hızla toplanıp birleşir" (6); nitekim, Haziran 1981 iktidar içi darbe ile karşı-devrim yerini pekiştirmeye çalıştı. İslam Cumhuriyet Partisi'nin başkanı Beheştî, Humeyni de ikna ederek, milli liberal burjuva kanatlardan birini temsil eden Bani Sadr'ı tasfiye etti. Böylece komprador burjuvazi, feodal toprak ağaları ve kompradorlaşan milli burjuvazinin sağ kanadı arasında yeni bir ittifak kurularak, devlet artık bütünüyle karşı-devrimin eline geçmiş oldu. Tüm iktidar kanatlarıyla halk arasındaki çelişki baş çelişki haline gelmişti. Derinleşen ekonomik krizin mensesi altında ezilen kitleler, Humeyni rejiminin dinci yobaz cübbesine bürünmüş, kalıneli baskı ve sınıf terörüne karşı, Haziran darbesinden sonra, yeni ayaklanmalarla direniyordu. Hakim sınıfların kitle kıyımına giriştiği Kazvin şehrindeki mücadelede yoldaş Husro Gulami, devrimci çıkarlarını her şeyin üstünde tuttuğu emekçilerden katledilen yüzlerin arasındaydı.

Karşı-devrim süngünün ucunda eski boyunduruğu yeni düzen için kahtamanca ayaklanmış olan İran halkına yüklemeye çalışıyordu.

"Eskiyi geri getirme çabalarına karşı askeri direniş göstermesini beceren ... bir devrimci hareket yok edilemez" (7) Lenin'in bu anlayışı ile hareket eden İKB Bahman'ın 5'inde (1982) İran'ı bir uçtan öbürüne sarsan Şahın Amal Ayaklanmasını gerçekleştirdi. Amal Ayaklanması, susuz toprakların boşanmasını beklediği güz yağmurlarının habercisi, karabulutları büyük çatırtı ile yaran çatal şimşekler gibi, halk savaşının yolunu aydınlatıyordu. İKB'nin önderliğindeki Sarbedaran ordusu Amol halkı ile silah elde omuz omuza karşı-devrimi can evinden vurmıştı. Mao Zedung'un "Kudret-i Siyasi Ez Lüleyi Tüfeng Birün Nihayed!" (İktidar Namlutun Ucundadır!) parolası Sarbedaran namlularıyla göklere çekildi. Humeyni rejiminin varış zorbalıkla ekmeğe çalıştığı yii-

gınlık, ümitsizlik tohumları Sarbedaran namluları ile gerisin geri karşı-devrimin kursağına tıkmıştı. Amol'un 100 bini aşkın devrimci kitleli tasvir zor bir devrimci coşkuyula, İKB'nin şehirde el koyduğu silahlara sarılıyor, Humeyni rejiminin kiralık katillerinden, şehri temizliyordu. Gece yarısı 2.30'a kadar devam eden halk mahkemelerinde karşı-devrimin temsilcileri, suç ortakları, mubbirleri, işkencecileri harçları halka olan kan borçlarının hesabını veriyorlardı. Bunlardan 23'ü halk tarafından ölümlerle cezalandırıldı. İslam Cumhuriyeti Devletinin tüm propaganda pisliği şehir ortasında yakılıyor, "Yaşayan Sarbedaran", "Humeyni'ye Ölümler" sloganları Amol çevresindeki dağlarda yankılanıyordu. İran halkı Amol'da iki gün, gelecekte İKB önderliğinde ülke çapında kazanılacak zaferi yaşadı. Cellad Humeyni rejimi de geleceğini yaşadı, Sarbedaran namluları önünde cehennem boylayan 650'ye yakın silahlı muhafızın kokmuş bedeninde! Karşı-devrimin Amol çevresine çok sayıda güc yağmasından sonra, Bahman'ın 7'sinde (27 Ocak) Sarbedaran, aralarında İKB Askeri Güçleri Komutanı KAK İSMAIL'de olmak üzere 40 yoldaş şehit vererek, çemberi yarıp, tekrar dağlara çekildi...

İran Komünistler Birliği ML çizgi ve pratiği ile kimin proletaryayı temsil ettiğini, halkın muazzam devrimci gücünü, hakim sınıfların ise kağıttan kaplan olduğunu kanıtladı. En ön saflardan 22 yiğit komünist önderi katlederek, kanlı Humeyni despotizmi proletarya ve ezilenlerin "muzaffer yürüyüşünü" durduramaz, anca onun altında ezilerek mezan boylayacaktır. Marks'ın belirttiği gibi: "Proleteryanın ilerlemesini önlemek için en iyi hesaplanmış önlemler, onun muzaffer yürüyüşünü daha da hızlandırmaktan başka bir sonuç vermiyor. Düşman savaşa bile, bizim için savaşmaya mahkum!"

Can havliyle, ölüm korkusu ile titreyen Humeyni rejiminden şimdiye kadar döktüğü kanları ve en son 22 yoldaş katledişinin hesabı, hiç tereddütsüz, sorulacaktır.

Onlar ki döğüşerek öldüler, güneşe, enternasyonal proletaryanın o engin, o unutmak nedir bilmeyen kalbine gömüldüler; şüphesi olmasın kimsenin, proletarya onları kalbinde şehit düştükleri yüce davanın zafere taşıyacak ... Onların anıları sonsuza dek ŞADOLSUN!

Rus Sosyal Emperyalistleriyle...

Baştarafı Syf: 1'de

sahip olduğu gerçeğinden kaynaklanır."

Bu ne demektir? Çağımız değişmiştir, yeni bir çağa girdik, artık proleter devrimleri çağında kapanmıştır. Böylece proletaryanın devrim diye bir sorunu artık söz konusu olmaz. Buna hiç gerek yoktur. "Sistemlerin yarışı" ve "Sosyalist üretim sisteminin büyük avantajlara sahip olması", "Bizi barış içinde yaratı"la komünizme götürecektir. Açıkta ki; Leninizmin devlet ve devrim tezlerini bir çırpıda reddetmek ve onun özünü boşaltarak zararsız hale getirmektedir.

"Değişik sosyal sistemlere sahip devletlerin bir arada yaşama ilkesi, devletimizin dış siyasetinin genel çizgisi idi ve hala öyledir.

"Bu taktik bir sorun değil, Sovyetlerin dış politikasının temel ilkesidir." (abc)

Burda açıktan açığa Kruşçev revizyonistleri Leninizmin taktik olarak ele alıp, "faydalanma", "araç olarak kullanma" temel tezini saptırmakta, amacından vazgeçirmektedir. O, Leninizmin taktik olarak "bir arada yaşaması ve emperyalist ülkelerden", onların "üretim sisteminden sosyalizmin yararına kullanmak" gerektiği tezini, Sovyetlerin genel ilkesi olduğunu, taktik bir sorun olmadığını iddia etmektedir. Öyleyse, "temel ve genel ilke kabul edildiğine göre, o zaman emperyalist ülkelerde proletaryanın devrim ve proleterya diktatörlüğü vede burjuva devletini devirme diye bir sorunda olmuyor. İki sistemin yarışı sonucu barışçıl, parlamentarist yollardan sosyalizme gidilecek, bundan başka başarı elde etmek imkansızdır. Pekala ortadaki bu burjuva revizyonist görüş, Leninizmin devlet anlayışı reddetmektedir. Ve burjuvazinin tüpüş tüpüş kendiliğinden iktidarı, devleti, proleterya bırakacağı safsatası savunuluyor. Burjuva devletin zor yoluyla yıkılması Marksist-Leninist genel tezi inkar ediliyor. Bunun yerine, "iki sistemin barış içinde yarışı" genel revizyonist burjuva tezi savunuluyor.

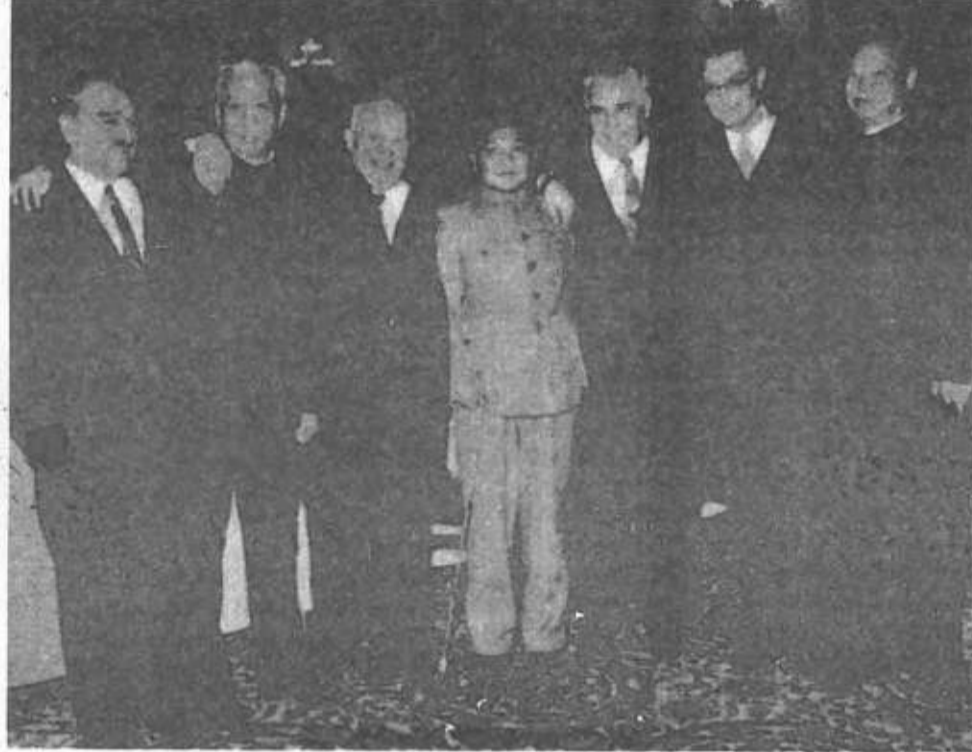
İkinci olarak Leninizmin proleterya enternasyonalizmi tezi açıkça red edilmektedir. Sömürge, yarı-sömürge ülke halklarının emperyalizme karşı silahlı savaşları gözlerden gizlemekte, daha doğrusu reddedilmektedir. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri yukarıdaki revizyonist burjuva tezin anlayışı sonucu desteklememektedir. Çünkü "silahlı müdahaleyle" veya "silahlı mücadeleyle" emperyalist sistemin ve onun parçalarının yıkılması ve sosyalist ülkelerin, enternasyonalizmin en duyarlı destek ve koruyucusu olarak bu hareketlere, mücadeleye destek ve yardımda bulunma Leninist görüşü artık yok edilmiştir. Kruşçev ve devam ettiricilerinin dünya proleter devrimi diye bir sorunları yoktur. Ve onun ilerletilmesi, geliştirilmesi vede savunulup, desteklenmesi diye bir sorunları kalmamıştır. Onlara göre "iki sistemin" kol kola, ele ele bir arada yaşamaları gerektiği sorunu vardır. (!!!) Halbuki Lenin, Stalin, Komintern ve Mao Zedung yoldaş bu burjuva; günümüzde sosyal-emperyalist teoriyi her zaman yermiş, mahkum etmişlerdir. Proleter enternasyonalizminin temel ilkesi ve gereği olarak her zaman dünya proleter devrimlerini destekleme, güçlendirme vede geliştirmek için en yoğun uğraşı göstermişlerdir.

"Gerçekten de yalnızca iki yol vardır' Ya barış içinde bir arada yarışma yada tarihin bugüne kadar gördüğü en korkunç yok etme savaşı, Üçüncü bir yol yoktur." (abc)

Anlaşılabileceği üzere Kruşçev iki alternatif yol sunmaktadır. Bundan başka "üçüncü bir yol yoktur" diyerek, dünyada proleter devrimler Leninist tezi red edilmektedir. Hayır Leninizm daha ikinci enternasyonal revizyonistlerine karşı savaşında bu pespaye burjuva emperyalist görüşleri reddetti ve onun yerine proleter devrimler alternatifini açık ve net olarak sundu. İşte Kruşçev'in üçüncü yol yoktur tezi Leninizmin proleter devrimlerle emperyalizmi ve savaşları önleme tezini reddetmekten başka bir şey değil. Marksist Leninistlerin devrim ve savaş konusunda tek bir şiarı vardır. O da; Ya devrimler savaşı önleyecek, yada savaşlar devrime yol açacaktır. Başka bir tez, başka bir savunu emperyalizmin uşaklığı ve onun ajanlığından, öte bir şey olamaz. Bugün dünya proletaryasının önünde Kruşçev ve günümüz savunucularının alternatiflerinin aksine tek bir alter-

natif vardır. Sonuna kadar sınıf mücadelesini ve devrim şiarını yükselterek yürümek, emperyalizmi ve onun uşak yönetimlerini yıka-na kadar böyle davranmak. Başka bir yol yoktur.

Kruşçev bunlarda yetinmemekte Leninizmin savaş tezinide böylece revizyona uğratmaktadır. Böylece "savaşların önlenmesi şartlarının olduğunu, savaşların kaçınılmazlığı tezinin artık geçerliliğini yitirdiğini" savunmakta, "savaşların önlenebileceğinden, barışın korunabileceğinden" dem vurmaktadır.

Halbuki emperyalist sistemde, savaşların çıkıp çıkmayacağına karar vermek Leninizmi reddetmektedir. Lenin yoldaş, her zaman şu ünlü tezini özellikle vurgulamıştır. "Emperyalizm var oldukça emperyalist saldırı savaşlarının devam edeceğini, kaçınılmaz olacağını" söylemiştir. İşte Kruşçev ve Brejnev revizyonistleri Lenin'in emperyalizm tahlilini reddetmekte, vede çarpıtmaktadırlar. Şunu anımsatmakta yarar var ki; günümüzde bir dizi revizyonist, Troçkist ve milliyetçi parti, grup ve akımda Kruşçev'in bu tezine sarılmakta, Emperyalistler arası bir savaşın artık günümüzde, pratik olarak çıkmayacağını savunmaktadırlar. Onlara bu konularda da kılavuzluk eden Kruşçev ve günümüz sosyal-emperyalist Şefi Antropovdur. Birde bunu ML adına yapmaları bu güçleri daha da samimiyetsiz ve iki yüzlü kılmaktadır. Açık Stalin'in son yazılarına baksalar (Ki bakmamaları mümkün mü) Leninizmin ne dediğini ve kendilerinin Leninizme nasıl saldırdıklarını daha iyi göreceklerdi diyoruz.

Kruşçev Leninizmin savaşlara karşı olduğu, "her türlü savaşa karşı mücadele ettiği" alçaklığını savunarak, Leninizmin savaş tahlillerini amacından saptırmaktadır. Bir kere Lenin genel olarak savaşa karşı değildir. İkincisi; Lenin ve takipçileri savaşları bir ve aynı görmezler. Savaşları ikiye ayırırlar. Haklı savaşlar, Haksız savaşlar diye bunu adlandıırırlar. Ezilenlerin, sömürülenlerin; yani dünya proletaryasının ve halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı yürüttüğü savaşlar haklı, ilerici, devrimci savaşlardır. Bu savaşlar dünya proletaryasının kurtuluşuna hizmet eder, onu hızlandırır. Emperyalistler ve gericilerin birbirleriyle sürdürdüğü savaşlar. Bu savaşlarda gerici haksız sömürge, ilhakçı savaşlardır. Marksist-Leninistler bakı ve ilerici savaşları her zaman destekler ve dayanışma içinde olurlar. Gerici, karşı devrimci emperyalist savaşlara ise her zaman karşı çıkarlar. Hatta komünistler devrimci savaşları bizzat çıkarır, teşvik eder ve yükselmesini zafer elde etmesini isterler.

Kruşçev o kadar ileri gittiki, ABD emperyalizmini "büyük dost", barışın korunmasında önemli güç olarak göstermeye çalıştı. Emperyalistleri şirin, ve barış yanlısı olarak halklara lanse etti. "Dostane ilişkiler" kurdu. Böylece emperyalist köpeklik yapmada kendi arzularını ifşa ediverdi.

O, aynı zamanda, "üretici güçler teorisini" savunarak "maddi teşviki" habire körükledi. Partide ve devlette bürokratik kapitalizmi geri getirmede mesafeler katetti. Kapi-

talizmin yeniden restore edilmesinin ön çalışmalarını başarıyla yerine getirdi.

Kruşçev'in daha bir dizi temel hususu revizyondan geçirdiği bilinen bir gerçek, ama bunların hepsini biz burda ele alıp işleyecek durumda değiliz. Kruşçev'in genel olarak anlayışını sergilemek amacıyla sözkonusu yukarıdaki örnekleri sunduk.

Kruşçev ve yandaşlarının Leninizme bu hayasız saldırılarına peki hiçmi karşı konulmadı? Marksizm-Leninizm savunucuları ne yaptılar? İsterseniz birazda bu konuyu özetlemeye çalışalım:

Kruşçev revizyonistleri Marksizm-Leninizmin temel tezlerine saldırıda bulunurken ve büyük usta Stalin yoldaş en aşağılık yöntemlerle karalamaya çalışırken, ÇKP ve o-

nistleri bunlarlada yetinmedi, ÇKP'yi içt bölmek ve parçalamak böylece kendi uş ajanlarını yönetime getirmek için yoğun t çaba harcadılar. Oynanan tüm senaryal boşa çıkarılınca modern revizyonistler da o kadar hırçınlıkla saldırıya geçtiler.

ÇKP, modern revizyonizme karşı, izledi taktik çizergâhını tamamlamış, uzlaşma veya birliğin imkansızlığını tahlil etmiş, duğundan, her türlü hağlantısını ve ilişkisi burjuva ajanı modern revizyonizme kes cepheden mücadele (teşhir ve tecrite di ya kamuoyu önünde gitmeyi) etmeyi kar laştırmıştı. Sovyet modern revizyonizmi karşı, dünya ML'lerini bir platform ışığı tında toplamak, birleştirmek amacı Ulusallararası Komünist Hareketin Genel Ç gisini belirleyen 1963 Polemiklerini savı muştur.

ÇKP tarafından sunulan 1963 platform altında Dünya Komünist hareketi birleş tmeye çalışılmıştır. Yürütülen bu komün uğraş Kruşçev'e ve daha sonraysa yönetir gelen Brejnev'in modern revizyonistlerine ğır darbeler vurmuş, yeni yeni ML parti grupların ortaya çıkmasına, uluslararası s laşmayı hızlandırmasına sebep teşkil etm tir.

Bu aralar ÇKP içinde, modern revizy nizmın ideolojik, siyasi lemsikliliğini ya Liu Şao-şi ve Teng Siao-ping kliğide durmuyordu. Onlar partiyi içten fethet yi, sosyalist Çin'i kapitalist Çin'e dönüş meyi amaçlıyorlar, çeşitli entrika, kompl tezgahlıyorlardı. Liu Şao-şi ve Teng S ping burjuva kliğide "üretici güçler teoris savunuyor, kapitalizmi Çin'de yeniden landırmaya, geri getirmeye uğraş gösteri lardı. Gizliiden gizliye Sovyet modern re yonistleriyle ilişki kuruyor, planlar haz yorlardı. Bu karşı-devrimci uğraş büyük vesile yürütülürken, Mao Zedung yoldaş v nun savunucuları olayları yakından izli durumun olgunlaşmasını ve Kültür Dev operasyonunu hazırlayarak, karşı-devrim ri tasfiyeyi, yerle bir etmeyi örgütüyorla Nihayet 1965-66'da Büyük Proleter Kült Devrimi başlatıldı. Mao Zedung yol "burjuvazinin bizzat yanıtışımızda old nu, başka yerde aranmaması gerektiğ söyleyerek, "merkezi bombalayın" dir fiyle kitleleri harekete geçirdi. Büyük b rıyla gerçekleşen Kültür Devrimi burjuv yonist şube ve barikatları yıpa geçti.

Ve böylece sosyalizmde sınıfların va ve bu sınıflar arasında kıyasıya mücadele devam ettiğini, proletaryanın iktidarı eli tutması ve sosyalizmi inşayı gerçekleştiri için proleterya diktatörlüğünün zorunlu araç olduğunu, aksi halde proletaryanın tıdarnı sürdürmesinin imkansız olduğ hafızalara daha da yerleştirdi. Sosyaliz: "sınıfların varlığından ve sınıf mücadele den söz edilemeyeceği" safsatasını ileri si her çeşit burjuva revizyonist anlayışa darbeler indirdi. Liu Şao-şi ve Deng E ping'inde aynı zurva teorileri savunduğ hatırlatmakta yarar var. Sosyalizmde sını rın varlığını ve sınıf mücadelesinin p terya diktatörlüğü altında da devam edec ni, emperyalizmin varlığının ülkedeki bı vazinin hizzat maddi varlığına güvence te ettiğini, küçük meta üretiminin ülkenin, sadı yapılmasında yer alması, hergün, saat burjuvaziyi doğurduğunu, onu örgi diğini, hatta üretim araçlarının sosyalist lamda tam toplumsallaşması sonrası bil nıfların ve sınıf ayrıcalıklarının devam ceğini, yeniden burjuvazinin örgütlenip dan ele geçirmeyi amaçlayacağını, bu te husustan dolayı, proleterya partislinin so list ekonomiyi ve iktidarı pekiştirmek i dahası burjuvazinin kökünü iktisadi, kültü ideolojik alanda kazıyabilmek ve onun k tılarını temizlemek için defalarca Kültür rimine gerek olduğunu, aksi halde prok yanın iktidarını koruyamayacağını, açık kavuşturmasıyla ML'in hazinesine temel kıda bulundu. Sınıfların, sınıf mücade nin, devletin ve proleterya diktatörlüğü kalmasının, silinmesinin, ancak komün; gerçekleşeceğini her vesilede temel husı larak açıkladı. Tek bir ülkede komünü geçilemeyeceğini ve bunun arzulanmas hayal olup, Marksizm-Leninizmin idec siyle zıtlık göstereceğini üstüne basa bası falarca açıkladı.

Partiye sızmış burjuva ajanlarını ve başı Liu Şao-şi'yi temizleyen ÇKP'li yo lar, karşı-devrimci hareketi bastırmayı

şardılar. Bazı burjuva revizyonistlerinin partiden attılar, itibarlarını ellerinden aldılar. Bunlardan yalnız bir tanesi de Deng Siao-ping hainiydi. Uzun dönem domuz ahırında tutulan bu burjuva haini, sahte özeleştiriyi yaptı. Ve pişmanlık getirdiğini açıkladı. Burada şunu hatırlatmakta yarar varki, uluslararası modern revizyonizmin etkisi ÇKP'ye içten etkilemişti. Örneğin, yalnızca parti içinde bir Liu Şao-şi ve Deng Siao-ping burjuva idiği yoktu. Mao Zedung ve ÇKP'ye övgüler dizen Lin Piao, Can Boda vb. de vardı. Deng Siao-ping teşhir olmuşluğunda etkisizle sahte yüzünü gizlerken, başka bir Sovyet modern revizyonist ajan üşak kılığı ortaya çıkıyordu. 1970 yıllarının başlarında Lin Piao bir komplo girişiminde bulunmuş, komplo ortaya çıkarılarak geri püskürtülmüş, Lin Piao Sovyetlere kaçarken uçağı düşürülerek gerekli cezaya çarptırılmıştı.

Bu aralar uluslararası saflaşmada gittikçe doruk noktasına varmış, ve Sovyet modern revizyonistleri, sosyal-emperyalist bir niteliğe bürünerek bürokratik tekelci devlet kapitalizmini geliştirmiş, sayılı emperyalist ülkeler arasında yerini almıştır. 1963'lerden 1976'lara değin hertürlü (siyasal, iktisadi, ideolojik, kültürel) ilişkilerini ÇKP, Rus sosyal emperyalistleriyle kesmişlerdir.

Rus sosyal-emperyalistleri uluslararası alanda, emperyalist ekonomi politikasıyla pazar elde etme, ilhakçılık, işgal sermaye yatırımı yaparak kendine üşak yönetimler bir yanda oluşturuyor, diğer yanda ise emperyalit güçlerin saflaşmasında Varşova paktının başında bulunarak savaş kıskırtıcılığı ve canice silahlanma yarışını körükliyordu. Sosyal emperyalist Rusya'nın gerçek yüzünü sergileyen Mao Zedung yoldaş, bu alanda da ML hazinesini zenginleştirmiş, geliştirmiştir. ÇKP ve Mao Zedung yoldaş bir taraftan uluslararası modern revizyonist ideolojiyle mücadele yürütürken, beri yandan hala ülkede ve parti içinde varlığını koruyan, ideolojik gidasını Kautskilerden, Kruşçev'lerden ve Brejnevler'den alan "sağ sapma" "kara kediye karşı" mücadele yürütüyorlardı.

Ortaya çıkış zeminini bulduğunu sanan Deng Siao-ping hain burjuvayı açık açık yeniden çehresini ortaya sergiler. Başlar "üretici güçler teorisini" ve bundan kaynaklanan karşı-devrimci "üç dünya teorisini" savunmaya. Hatırlanacağı üzere 1970'lerin ortalarına doğru Birleşmiş Milletler'de ÇKP temsilcisi olarak konuşan Deng "üç dünya teorisini" savunur.

Bunun üzerine ÇKP'de yeniden dalgalanmalar başlar. Ve 1975'lerde Deng Siao-ping, "kapitalist yolcu", "sağ sapmalı karsırga", "kara kedi" sloganları altında, teşhire maruz bırakılır. Hemen ardından başkan yardımcılığı ve MK'den alınır. Zira kapitalist yolcu", "sağ sapma karsırgası" yalnızca Deng değildir. Partinin bizzat yönetici mevkilerinde yer alan bir çok burjuva revizyonist hainde vardır. Ama onlar saman altında su yürütüyor, gizli komplo ve planlar hazırlıyorlardı. Gerçi Marksist-Leninistler bunu biliyorlardı. Fakat, sözkonusu burjuva hainlerine karşı daha radikal ve duyarlı nasıl davranmak gerektiğini tesbit edememişlerdi. Bu ara; Mao Zedung yoldaş ağır hasta ve günleri sayılıdır. Mao Zedung yoldaşın varlığı, Hua, Deng burjuva revizyonistlerini bir komplo yapmaya cesaret ettirmiyordu. Ve nihayet çok geçmeden, 1976-9 Eylül'ünde Dünya Proleteryanın ve halkların büyük ustalarından, öğretmenlerinden Mao Zedung yoldaş dünyaya gözlerini kapar ve bedenini doğaya teslim eder.

Mao Zedung yoldaşın ölümü dünya proleteryanını, halklarını ve Çin'li komünistleri, Çin halkını mateme, yasa boğarken, tüm emperyalistleri, sosyal-emperyalistleri ve onlardan türeyen uluslararası revizyonist, oportünist güçleri vede ÇKP içinde çöreklenmiş, mevzilenmiş "üç dünyacı" karşı devrimcileri sevince, umuda boğuyordu. Tamda bu sırada gerekli fırsatı yakaladıklarını tesbit eden, Deng Siao-ping ve Hua-Kua Feng karşı-devrimci burjuvaları bir darbe girişimiyle Marksist-Leninistleri tasfiyeye, tutuklamaya, yargılamaya başladılar. Hemen karşı-devrimci yüzlerini gizlemek için başladılar Mao Zedung savunuculuğu yapmaya, hatta onlar o kadar ıleri gittilerki; "üç dünya teorisini" Mao Zedung yoldaşın tahlil ettiğini", söyleme soysuzluğunu dahi gösterdiler. Ama gerçekler balçıkla sıvanamazdı. Öylede oldu. Onlar boş sahte iddialarına hiç bir kanıt gös-

teremediler, vede gösteremediler.

Ve artık sosyalizmin temel kalelerinden biri daha burjuva revizyonistlerince içten fet-edilmişti. Proleterya diktatörlüğü yerine burjuva diktatörlüğü, Marksist-Leninist devlet, devrim tahlilleri yerine burjuva devlet ve devrim teorisi geçirildi. Alt yapıda sosyalist iktisat ve sosyalist toplumsal ilişkiler restorasyonu uğratıldı. Burjuva emperyalist kültür alabildiğine yaygınlaştı. Ekonomik kriz günbe gün yükseldi. Üretim kapasitesi en alt düzeylere düştü. Devlet içinde bürokratik kapitalizm ve özel mülkiyet ilişkileri hızla bilinmez ve sayılamaz hal aldı. Proleter enter-nasyonizmi yerine, uluslararası mali sermayenin savunusu geçirildi. Dünya proleteryanının ve ezilen halklarının desteği yerine ezilmesi bastırılması yürürlüğe kondu. Emperyalistlerin sermaye ihracı ve ekonomik yatırımları hat boyutlara ulaştı. Enflasyon, zam vb. aldı yönüdü. Kısacası, dünya proleteryanının ve halklarının dostluğu desteği silindi, ona en bağnaz düşmanlık, kin ve nefret kusunmaya başlandı. Artık emperyalist ve onların üşak yönetimleri faşist diktatörlüklerde iyi ilişkiler, dostluk ve bir arada yaşama esas oldu. Böyle bir tahribata ülkede gerçekleştirirken, diğer yandan da yönetimlerini pekiştirmeye başladılar. Yönetimlerini sağlama ahr almaz ise başladılar, Mao Zedung yoldaşa ağız dolusu adice iftira ve küfür etmeye. İşte tamda bu noktada, tüm burjuvalar, modern revizyonistler, troçkistler vb. hep bir ağızdan Mao Zedung yoldaşa saldıyor. Hepsini ama hepsini, tek bir noktada birleştiren; Mao Zedung yoldaş şahsında ML'ye saldıran, onu, ideolojisini en alçakça tahri-fatlarla karalamaya. Açıkta onları birleştiren ve bütünleştiren tek bir nokta, temel nokta vardır. O da, Marksizm-Leninizm ve onların savunucularına düşman olmak, kara çalmaktır. Tüm karşı-devrimci burjuvalar ve onların yatme uzantıları Mao Zedung şahsında Marksizme-Leninizme bağnaz düşmanlıkta hain yüzlerini açığa vurdular ve yakayı ele kaptırdılar. Her ne kadar birbirlerine gelin civvesiyle naz ediyorlarsada savundukları şey özünde aynı. Burakalmı bu sermaye üşagi bozuntular o kadarda naz etsinler. Bizde ün-lü bir ata sözü vardır. "Tilkinin dönüp dolasacağı yer küküçü dükkanı", evet, tüm burjuva karşı-devrimcilerle, her türden burjuva revizyonistleri, oportünistleri ve ekonomistlerin birleşip toplanacakları bayrakta, karşı devrimin beyaz lekeli bayrağıdır. Başka yol yoktur ve olamaz. Zaten revizyonizm oportünizm der Lenin "uluslararası karşı-devrimin ideolojisidir".

Rus sosyal-emperyalistleri ve Çin'in karşı devrimci burjuva yönetimi uzun dönemden günümüze uluslararası mali sermayenin bayrağı altında yer alıp, onunla bütünleşmişlerdir. Artık bunlar arasındaki anlaşmazlık, burjuva yönetimler arasında menfaat, çıkar ve pazar kapma dalasıdır. Dünya halklarının önde gelen baş düşmanlarından Rus sosyal emperyalizmiyle, kendine daha iyi efendi arayıp, bir parça kemik daha kopararak yaşamını sürdürmeye çalışan, karşı-devrimci Çin yönetimi arasındaki bir takım biçimsel ayrı-lıklar sözkonusu bu gerçeği gizleyemez.

Uzun dönemden günümüze Rus sosyal emperyalistleriyle, karşı-devrimci Çin burjuva yönetimi arasında ısmarlar ve cilveleşmeler alttan alta yapıyordu. Bizce bu bilinen bir gerçektir. Lakin bu giderek su yüzüne çıktı. Kur yapmalar, yaltaklanmalar vb. diplomatik ilişkilere büründü. Adet yerini bulsun misali birbirlerine aralarındaki ilişkilerin normalleşmesi için bazı maddeler sıraladılar. "Aksi halde ilişkilerin normalleşmesi düşünülemez" yaftasını ıleri süren, ÇKP'nin burjuva yönetimi, geniş teşhir ve tecritten korktuğundan sözde "3 şık" savunuyor ve bunda "ısrarlı" (!) gözüküyor.

Peki ÇKP'li burjuva yönetimin ıleri sürdüğü üç şık nedir? Şimdi isterseniz sırayla sözkonusu şıkların neler olduğunu tek tek aktaralım:

- 1) "Sovyetlerin Çin sınırına yığıdığı sovyet askerlerinin çekilmesi".
- 2) "Vietnam'ın Kamboçya'ya askeri çıkarma yapmasına karşı olması, destek vermemesi".
- 3) "Sovyet askerlerinin Afganistan'dan çekilmesi, Afganistan'ın içişlerine karışmaması".

Peki Rus sosyal-emperyalistlerinin buna karşı tavı ne oldu? Birde bunu gözden geçirelim:

Tam bir suskunluk. Karşı cevap henüz verilmemiş değil. Neden? Çünkü, Rus sosyal-emperyalistleri ince eleiyip sık dokumak istiyorlar. Çok iyi hesap kitap çıkarmaya çalışıyorlar. Çin'li karşı-devrimci burjuva yönetimi nasıl üşakları yapmada başarı elde edeceklerine kafa yoruyorlar. Yıllardır böyle bir fırsat bekliyorlardı ve nihayet onuda şu anda yakaladılar. Eğer Çin'li yöneticileri ür-kütecek olurlarsa, bir daha böyle bir fırsatı ele geçiremeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Çin'li yöneticileri eğer ür-kütipte kaçırarak olurlarsa, rakip emperyalistlere Çin yöneticilerinin kucak açacağını onlarda biliyor. Böyle bir durumun ortaya çıkması demek; rakip emperyalist bloğun ve onun başı ABD'nin güçlenmesi, pazar sahasını genişletmesi olacaktır. O zaman Çin'i kendi etki sahasına almak ya imkansızlaşacak veya çok zor olacaktır. Rusya'nın aleyhine bir gelişim olacaktır. Zira gelişmeleri ABD ve Batılı emperyalistler yakından dikkatlice izliyor, "kayıplarını" habire açıklıyorlar.

25 Ekim'de Amerikanın sesi radyosu, eski başkanlardan Nixon'un demecini verdi: "Amerikan yönetimi Çin'le ekonomik, siyasi ilişkilere ağırlık vermeli, Çin'in ekonomik sorunlarına eğilmelidirler. Çin'li yöneticiler dünyadaki gelişmelerle yakından ilgileniyorlar. Aksi halde Çin'i ve yöneticilerini batı dünyasından uzaklaştırmış oluruz."

Amerikan mali sermayesinin akıl hocası Nixon, Çin'i, rakibi Rusya'ya kaptırmamak için "ne lazımsa o yapılmalı"dır demek istiyor. Ters bir gelişim Çin'i kaybetmemize, rakip güç Rusya'ya kaptırmak olurki bu acı bir sonucu ortaya çıkarır. Yani rakip Rus sosyal-emperyalistlerinin güçlenmesini, pazar kapmasını sağlar demek istiyor. Vede "kayıplarını" basına açıklıyor.

Her iki baş rakip emperyalist devletin Çin yönetimini tavlamaya rekabeti belirli ölçüde, Çin burjuva yönetimini şımarıyor. Tabii hangisi daha fazla aslanpayı verirse ona üşaklık yapmaya, onun denetim altına girmeye hazır vaziyet almış dört gözle bekliyor.

Çin'in stratejik yapısı hem dünya genelinde çok önemli, hem de uzak Asya açısından belirleyici. Toprak parçası olarak da keza aynı. Her iki rakip blok ve onların başı ABD ve Rusya bunu çok iyi bilmekteleler. Ondan dolayı, Çin'e çok önem veriyor, yöneticileri ür-kütmemeye, tavlamaya çalışıyorlar. Süreci içinde hangisi Çin'li yöneticileri üşagi yapmada muvaffak olacak orasını şimdiden kestirmek mümkün değil. Ama ikisinden biri bunda başarı elde edecektir. Gelişmelerse, hangi gücün başarı gösterip, Çin bürokrat burjuva yönetimini elde edeceğini belirleyecektir.

Biz konuyu daha fazla uzatmadan ÇKP'li burjuva yönetimin sunduğu üç şıkın Rus sosyal emperyalistlerince kabul edilir olup olmadığına bakalım:

Birinci şık üzerine; Rus sosyal-emperyalistleri hiç sorun çıkarmadan, Çin sınırına yığıldıkları askeri güçlerini geri çekebilirler. Birinci şık üzerinde Ruslar için bir sorun gözükmediği ortada.

İkinci şık üzerine; Zaten, Vietnamlı sosyal faşist yönetim istediği yapılanmayı, Kamboçya'lı sosyal-faşist yönetimle gerçekleştirdi. İşini garanti altına aldı. Yönetimi

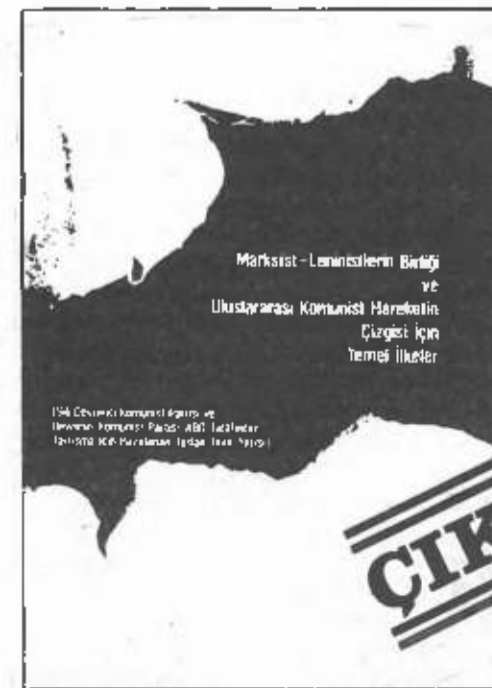
sağlamlaştırdı. Bu görevleri yalnızca Vietnamlı sosyal-faşistler ve Kamboçyalı sosyal-faşist güçler yapmadı. Bu bilfiil Rus sosyal emperyalistlerinin denetlendi ve koordine edildi. Kale sağlamlaştırdı. O vesileyle, Vietnamlı sosyal-faşistler Kamboçya'dan çekilebilirler. Rusya da böyle bir olayın yeniden tekrarr etmesi halinde Vietnamlı sosyal faşistleri göstermek desteklemeyeceğini açıklatabilir. Görüleceği üzere ikinci şıkta da pek sorun çıkmayacağı benziyor. Ama Rusya alelacele karar vermek istemiyor. Gelişim ise bu meselede de taviz vereceğe benziyor.

Üçüncü şıkta gelince; Afganistan'dan Rus işgalci birliklerinin çekilmesi. Bu şık Rusya için oldukça önemli ve bir yerde belirleyici oluyor. Çünkü, Afganistan işgali Rus sosyal-emperyalistlerini dünya kamuoyunda çok büyük teşhire sebep teşkil edip, "sosyalist" maskeli, sosyal-emperyalist işgalci, ilhakçı, sömürgeci canliliğini berrak halde sergiledi. Dünya kamuoyunda önemli ölçüde teşhir ve tecrite uğramasına rağmen işgalci varlığını devam ettirdi. Afgan kukla sosyal faşist yönetimle birlikte Afgan'lı ulusal direnişçileri ezmeye çalıştı. En teknik ve modern silahlarını savaşta kullanan Rus canileri, Afgan halkının ulusal direnişini söndürme bir yana daha da alevlendirdi ve güçlendirdi. Afganistan da çok ağır kayıplar aldı. Afganistan Orta-Doğu ve uzak Asya'ya açılan kilit mevki olması dolayısıyla stratejik öneme sahip bir yer. Yer altı ve yer üstü zenginlikleride oldukça bol olduğundan emperyalistlerin istihabı üzerinde topluyor. Bu nedenle Rus sömürgecileri burasını kolay kolay hebaya yanaşmayacaklardır.

Fakat eğer görüşmeleri oyalayarak uzatır ve bu fırsatta çok iyi kullanarak, Afgan sosyal-faşist yönetimini pekiştirir ve en modern silah araç-gereçle donatır, işini burada garanti ederse, Afganistan'da çökülebilir. Şu anlık bu mümkün gözüküyor. Dünya-daki iki emperyalist bloğun güçler dengesi iyi hesaplanırsa, Çin'in stratejik önemi daha çok ortaya çıkıyor. Bundan dolayı çok küçük bir ihtimale olsa (Ki Afganistan'daki karışıklık ve istikrarsızlık, buna bağlı olarak direnişçilerin uzun sürede zafer elde edeceğide hesaba katılrsa, Afganistan Rusya için kalıcı olmaktan uzak) Rusyanın menfaatine Çin uygun geldiği an, Afganistan'ı heba (ki bu göstermelikle olabilir) edebilir. Yani parça, bütün açısından Rus sosyal-emperyalistleri bunun yapabilirler.

Kaldığı Rus sosyal-emperyalistleri Çin'li burjuva yönetimi bir kere tavladımı ve kendi etkisi altına soktumü diğer sorunlar kendiliğinden hal olacaktır. Artık Çin'li burjuva yönetim için, Kamboçya ve Afganistan diye bir sorunda kalmayacaktır. Hasılı, Rus sosyal-emperyalistleri sonuçta etki sahasını genişletmiş olacaktır.

Ancak muhtemel olan gelişmeleri açıklarken, biz şimdiden gelişmelerin mutlak, nasıl bir rota izleyeceğini tesbit edecek durumda değiliz. Yeni yeni gelişmeler oldukça konuya ilişkin yorumlar yaparak nasıl bir gelişim izleyeceğini o zaman daha açık ve berrak halde okurlara iletmeye çalışacağız. Kısacası, Rusya ile Çin karşı-devrimci yönetimleri arasındaki gelişimi böyle özetledik. ■

PARTİZAN

II. KONFERANST'A ONAYLANAN
TKP/ML TUZUGUNU COŞKUYLE
SELAMLİYORUZ !

**TKP-ML
BELGE DİZİSİ**

ZAFER AFGANİSTAN HALKININ OLACI

Moskova'lı yeni Rus çarlarının direktif ve planlarıyla gerçekleştirilen Afganistan işgali sürüyor.

27 Aralık 1979 günü 10.000 dolayındaki beyaz Rus ordusunun sosyal faşist uşaklarla fiilen gerçekleştirdiği işgal hareketi 3. yılını doldurdu. Bu üç yıl işgalci Rus Sosyal emperyalistlerine ve uşaklarına karşı Afganistan'ın yiğit halkının şanlı mücadelesine sahne oldu. RSE'nin tepeden tırnağa modern silahlarla teçhizatlandırıldığı işgalci faşist güçlere karşı Afganistan halkı boyun eğmedi. Afganistan'ın yüksek dağlarında yakılan isyan ateşi sönmüdü. Faşist işgalcilere büyük zayıflıklar verildi. Yoldaş Mao Zedung'un "Bütün emperyalistler kağıttan kaplıdır" şiarı bizzat Afganistan halkını yıkılmaz görünen Rus sosyal-emperyalistlerine kahramanca mücadeleyle yaşattığı zorluklarla bir kez daha ispatlandı, ispatlanacak...

Bütün ezilen halklar gibi Afganistan halkının tarihte zulme, emperyalist saldırganlığına karşı mücadele destanlarıyla doludur. Afganistan halkı yine RSE'leri gibi işgalci yağmacı olan İngiliz emperyalistlerini onbinleri bulan silah cephane yönünde kendisiyle kıyaslanamayacak biçimde güçlü olan işgal ordusunu kırık dökük silahlarla ama yılmaz ve fedakâr bir mücadele ile 1839'da bozguna uğratmıştı. 17 Ekim devriminin etkilerinin dalga dalga yayıldığı Afganistan'da halk sömürgecilere karşı yiğitçe ayağa kalktı. Çıkış yolu bulamayan emperyalist köpekler ülkedeki fiili işgallerini sürdüremez duruma düşerek terketmek zorunda kaldılar.

Daha sonralarda RSE'nin çeşitli biçimlerdeki müdahalelerine yiğit Afganistan halkı boyun eğmedi. Emperyalistlerin "kolay yutulur ceviz" zannettikleri Afganistan halkı her zamanki gibi elde silah bugünde bağımsızlık, özgürlük için direniyor. İşgalci köpeklerin korkulu bir rüyası oluyor. Yine başkan Mao Ze Dung yoldaşın belirttiği gibi "zaferi belirleyen silah gücü değildir. Emperyalistler kağıttan kaplıdır." Evet bizde bütün inancımızla diyorduk; Zafer Afganistan halkının, bütün ezilen halkların olacaktır.

İşgalci iblislerin tankları toprak vız gelir. Bizim gücünü emekçi halklardan alan halk bir kavgamız var. İşte onun yenilmezliğide bundandır. Halklar kılmakla tükenmez, onları dahada yeşerten güçlü bir toprak var. Bu kaynak kurutulamaz. Son üç yılda 300.000'e yakın şehit vermesine rağmen Afganistan halkının kavgası durmadı. Yüzbinleri bulan şehitlerin yerine nice yeni yüzbinler doğdu.

Biz Rus Sosyal emperyalistlerinin kanlı işgalinin 3.yılında bu vahşî saldırıyı lanetliyoruz, Afganistan halkının işgalci zorbalara karşı yürüttüğü mücadeleyi selamlıyoruz. Sonuçta RSE'nin işgaline varan gelişmeyi daha iyi anlayabilmek için Afganistanın tarihine kısaca bakmada yarar var.

TARİHİ GELİŞİM İÇİNDE AFGANİSTAN

Feodal bir emirlik olan Afganistan ilk defa İngiliz emperyalistlerince 1838 yılında işgal edilmişti. Bu işgale karşı yiğitçe göğüs geren Afganistan halkı işgali kıldı. Fakat emperyalist emelleri açısından Afganistan'ı elden çıkarmamak için didinen İngiliz emperyalistleri onu 1878-1880 yılları arasında yeniden işgal ettiler. İşgal karşısında Afganistan halkı sessiz durmadı, zorlu mücadelelere atıldı. 1893 yılında yapılan Dünya antlaşmasıyla Paştunistan ve Belucistan bölgeleri resmen sömürgeleştirildi. Rusya'da 1917 Ekiminde başında yüce Lenin ve Stalin'in bulunduğu büyük Ekim devrimi yapıldı. Bu devrim uluslararası planda öneme sahipti. Ezilen halklara cesaret verildi. Zulme Sömürüye karşı mücadelede ezilenlerin yolunu aydınlatan kıvılcık bir meşale oldu. Dünya'nın mazlum halklarının kurtuluş mücadelelerine ışık tutan bu büyük ve önemi evrensel olan şanlı devrimin etkileri Afganistan'da sardı. 1919 yılında Afganistan'da silahlı bir ayaklanma oldu. Sonuçta İngiliz emperyalistleri ülkeyi terkettiler. Bağımsızlık hareketinin başını çeken önderlerden Amanullah yönetime geldi. Amanullah önderliğindeki yönetim Sovyetlerle iyi ilişkiler geliştirdi. Ülkede birdizi reform yapıldı.

Kırılan işgalden ötürü İngiliz emperyalist-

lerinin acısı büyüktür. Çünkü yağmacılardan bir olan bu haydutlar açısından Afganistan stratejik açıdan büyük öneme sahipti. Bunun için yeniden Afganistan'ı işgal edebilmenin iştahı içindeydiler. Nitekim 1929 yılında İngiliz emperyalistleri ve Afgan feodalileri Emir Amanullah Han yönetimini devirdiler.

Böylelikle Emir Amanullah Han'ın 10 yıllık yönetimi devrildi. Bu hareket sonucu İngiliz emperyalistlerinin desteğiyle Nadir Şah ailesi yönetime getirildi. 1953 yılında hükümete "Delî Davut"ün önderlik ettiği kesim geldi. Bu değişiklikte Afganistan'da halkın menfaatine hiç bir şey olmadı. Aksine 1953-1963 dönemi arasında dahada koyulaşmış bir baskı dönemi yaşandı. Davut döneminde uğruna kan dökülerek koparılarak kazanılmış haklar gasbedildi. Afganistan halkı Davut yönetimine de boyun eğmedi.

Mücadele yükselince ve gericileri tehdit eder boyutlar almaya geçtikleri için Davut alternatifini işlemez ve durumu kontrol altına alamaz hale geldi. Neticede Davut uzaklaştırıldı.

Sözümüne "demokratik hakların bulunduğu" bir anayasa hazırlandı. Esasta olan ise halkı aldatmak idi. Nitekim kendilerinin "hak" dediği şeylere bizzat kendileri kan kustular.

25 Ekim 1965'te halk açık bir parlamento toplantısına katılmak istedi. Üstelik anayasada sözde bu "hak" garanti edilmişti. Lakin bu göstermelikti. Halkın parlamento toplantısına katılma girişimine gericiler kan ve ateşle cevap verdiler. Halkın mücadelesine karşı baskı zulümde işi azıtarak devam etti. 17/07/1973'te yapılan bir darbeyle Davut yeniden başa geldi. Böylece Zahir Şah'ın 40 yıllık yönetimine son verildi. Davut Han iktidarı ikili oynadı. Dönem dönem başını ABD emperyalistlerinin çektiği emperyalist ilkelere zaman zamanda başını Rusya'nın çektiği emperyalistlerle fiirt eden politika izledi. Davut Han esasta Batılı emperyalistlerin uşağıydı. Fakat Afganistan'da RSE'nin uşağı bürokrat burjuvazi günbegün geriliyordu. Aynı zamanda yönetimi RSE'nin baskısı altındaydı.

Bunun sonucu olarak RSE'leri karşısında secede etti. RSE'leri bu durumdan yararlandı, KGB ve GRU devletin önemli kilit mevkilerine sızmayı başardı. Davut Han yönetimi döneminde sayısı 100.000'i bulan ordunun mensupları eğitim için Rusya'ya gönderiliyordu. Böylece ordu içinde Rusçular önemli bir etkinlik sağlamışlardı. Bu durum başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistleri tedirgin ediyordu. Yapılan işlerden ötürü batılı emperyalistleri Davut'u uyarıp, sıkıştırdılar.

1965 yılında kurulan Afganistan Demokratik halk partisi Davut döneminde legal faaliyete geçti. "DHP" Davut döneminde iyice palazlandı. Rusçular başlıca iki kanat durumundaydılar. Birincisi Taraki ve Amin'in başı çektiği "Halk gazetesi" etrafındaki kesim ikincisi Babrak Karmal'ın çektiği "Bayrak gazetesi" kesimiydi. "Bayrakçılar" Rusya'da eğitim görmüş subayları toparlayarak ordu içinde bir cunta oluşturdu, güçlerini pekiştirdiler.

Babrak Karmal'cılarla Amin Taraki'ciler arasındaki çatışma kendi içlerindeki (Rusya uşaklarının aralarındaki) dalaşmaydı. RSE'nin direktifleriyle, 1977 yılında Rus büyükelçisi Puzanov'un aracılığıyla bu kanatlar birleştirildi. Rusçuların gelişmesi Davut'u tedirgin etti. Öyleki ordunun önemli mevkileri dışında bakanlıkların bir bölümü ağırlıklı olarak RSE'nin etkinliğindeydi. 17 Nisan'da "Bayrakçıların" leri gelenlerinden Mir Ekber Hayber öldürüldü, bunun üzerine sayısı 15 bini aşan kişi sokaklara döküldü. Davut gelişen olaylar nedeniyle Taraki ve 6 Merkez Komitesi üyesini tutukladı, Rusçu bakanlar tasfiye edildi. Bunun üzerine Rusçular harekete geçtiler. Öncede belirttiğimiz gibi bunlar ordu içinde örgütlendikleri cunta vesilesiyle önemli bir güce erişmişlerdi.

RSE'nin onayıyla Afganistan'da Sosyal faşistler 27 Nisan 1978'de harekete geçerek

kanizmasını uşak hale getirme. Yani yeni ile eski, ezenle ezilen mücadelesinin sonucu eskinin, e edilip yeninin ezilenin iktidarını bu gelişimde söz konusu değil.

İşçinin Sesi: "darbe görünenler" teorisiyle Rus Emperyalistlerin faaliyetlerini aklamaya ve ru zemin yaratmaya çalışıyor. ripki bizzat kendisi sıkışıyor. ketlere direk devrim diyemiyor. görünümlü" laflarıyla yeni bir vaat etmeye çalışıyor!!

"... Nasıl İran'da devrim mollalarda bulduysa, ordu için subaylardada bulabilir" (age syf

Bununla sosyal faşist işçinin devlet ve ordu içlerinde ke-

uşaklar vasıtasıyla oluşturduğu cılığıyla faşist darbeler tezgâhlarını "devrim", diye kitlelere yuttularını arıyor. Ama nafile.

Devrim, Beyaz ordular içinin iradesiyle gerçekleşen bir iş-

Devrim dediğiniz bu tip darhuyorda etkisini "ordu içinde b kitleler içinde hiç bulamıyor. ki sosyal faşist darbeyi lanetleyca emekçiyi bilmediğimizi; nuz, Bir avuç Rus uşağı dışı gnuğun bu sosyal faşist saldu veya bu tarzda harekete geçti diğimizi zannediyorsunuz?.

Bizler sizin gibi sosyal faşist işlerle uğraştığını çok iyi biliyoruz. emekçi kitlelerin düşmanı olarım diye bir sorunuz yoktur. gibilerinin faşist ordular içinde çalıştığımız sosyal faşist klikli tezgâhlama ve bunu devrim diğ çabanızın ipliği çoktan pazara ç-

Bu nasıl devrimdirki emekçidan nefret ediyor. Onların ir"onlar adına" kapalı kapılar arıyor ve gerçekleştirildikten se radyolardan duyuruluyor. Böy sa olsa faşist Türk ordusunun fiilen yönetime el koyduğu ve l yodan duyurulduğu gibi faşist bilir.

Kenan Evren'de şöyle diyo lahl kuvvetleri Türk milleti ad el koydu, Türk milleti için bu lanyordu."

Yorumu dahi gerek kalmada lerle aynı ortak kaderi paylaştığınız sözlerden bizzat açıkça gö-

RSE'ninin bu dönemler' adlandırmasıyla övgülerle bitivut'u 17 Nisan 1978 darbesiyle rek yandaşlarıyla imha etmesir kişilik "Devrim Konseyi" adlı mi oluşturuldu. Başlarında T. di.

Taraki RSE'ninin direktif sında uşaklık görevini yönetin şu sürece kusursuzca yapmamacak bu faaliyetini maskeleyemedi. Bizzat efendilerinin "kendilerinin hiç bir yabancı d su olmadığım" ilan etti. Tarakeleri dostluğa çağırın (!) ve sızlık görünmeye ilen sebep diğer ülkelerde tanınmasın sağ nın darbedeki rolünü gizlemei karşı derin bir nefret duyan en aldatmak vs. dir. Taraki dönistan ekonomisinin çıkmazı dal Toplumun çeşitli katmanları f

şağı Taraki'nin gerçek kimli meden gördüler. Amerikan ve peryalistlerin uşakları RSE'nin ki yönetiminin kendilerine yön rini gördüler. Taraki'nin sözü: "kamulaştırma" adına, boyun murdayan Amerika'cı Avrupa mallarına el attı.

Batılı emperyalistlerin uşak ki'ye tavır almaya götüren bu ç sıdır.

Orta büyüklükteki toprak s ret eşrafı, sürü sahipleride Dav minde çektikleri sıkıntıların Te meyeceğini deneyleriyle gördü yeraltı, yerüstü zenginlik kayna

rine peşkeş çektilmişti. Yağmadan gelenler Rus bürokrat burjuvazisinin kasalarına akıyordu. Sömürünün nimetlerinden istedikleri oranda yararlanamıyorlardı.

Emperyalist uşağı Tarakki yönetimi karakterli icabı orta kesiminde düşmanıydı. Söz konusu kesimin çıkarları emperyalist uşağı bir yönetimde değildir. Tarakki'yle özde değişen bir şey olmadığını sadece RSE'lerine köleliğin geliştirildiğini gören orta kesim Tarakki yönetimine tavrı almada gecikmedi.

Küçük burjuvazi darbe karşısında ilkin sendeledi. Tarakki'nin radyolarda gösterişle ilan ettiği sözde "reform" hareketi karşısında ilk dönemler yalpa gösteren durumlarının düzeleceği, baskıların sömürünün kaldırılacağı hayaline kapılan küçük burjuvazi çok geçmeden deneyimleriyle bütün söylenenlerin kaba bir yalan olduğunu gördü. Feodal zulmün pençesi altında inleyen köylülerde Tarakki'nin Rus uşağı niteliğini bizzat pratikler içinde öğrendiler.

Afganistan işçi sınıfı sayıca çok azdır. Yarı sömürge, yarı feodal bir ekonomik yapıya sahip olan ve sanayisi oldukça zayıf olan Afganistan'da işçi sınıfı küçük işletmelerde dağılmış bir vaziyettedir.

1972-1973'te 4,5 milyon olan faal nüfusun %74'ü tarımda, %8'i sanayide, %7'si el sanatlarında çalışıyordu. Sayıca oldukça zayıf olan işçi sınıfında Darbenin ilk günlerinde bekle gör tavrı takıldı.

Çeşitli milliyetlerden Afganistan halkı yıllardır Monarşinin ve faşist Davut Han diktatörlüğünün koyu zulmü sömürsü altında inliyordu. Baskı ve yağmanın en baş hedefi olan işçi sınıfı ızdırabın en büyüğünü çekiyordu. Tarakki yönetime el koyunca uşak yüzünü gizlemek ve geniş emekçi kitleleri aldatmak için iğrenç demogojilere başvurdu. "Kapitalizme Emperyalizme karşıyız" nutukları attı. İşçi sınıfı ilk dönemler bu faşist demogojiyi kavrayamadı. Lakin diğer halk katmanları gibi işçi sınıfında Tarakki'nin bu laflarının sahtekarlıktan başka şeyler olmadığını görmede gecikmedi. Ancak örgütsüzdü. Bunun için bağımsız siyasi bir güç olarak alternatif olmadı.

Davut Han'ın devlet kademelerinde kalma taraftarları bizzat KGB ve GRU tarafından açığa çıkarıldı, temizlendiler. Tarakki ve tayfası devlet cihazında tartışmasız egemen olmak istiyordu. Ancak yine kendileri gibi Rus uşağı olan Karmal ve yandaşları bu durumu tehlike teşkil ediyordu. Daha önce açıkladığımız gibi bu ADHP içindeki hizip çatışmasıydı. Nitekim Tarakki, H. Amin Karmal'ın başı çektiği kesim Babrak tayfasını tasfiye etti. Bu hizibin önde gelenlerini (Karmal, Nur Ahmet vs.) ülke dışına büyükelçilik vb. adlı görevlendirmelerle sürgüne gönderdi. İktidarın kendi içindeki bu hesaplaşmasından sonra halka karşı girişilen zulüm bizzat "danışman, barışgücü" vb. adlı RSE'lerinin askeri güçlerinde katılımıyla pervasız bir hal aldı. Direniş hareketlerini bastırmak için gözü dönmüşçesine kan döküdü. Köyler, dağlar, ormanlar bombalandı. napalmırla yakılmaya çalışıldı, sinir sistemlerini tahrip eden mikrobik bombalar kullanıldı. Genç, ihtiyar, çocuk, kadın denmeden vahşi bir katliam sürdürüldü. Esir alınan halk üzerlerine benzin dökülerek yakıldı, halkı buldozerlerle açılan çukurlara diri diri gömerek katlettiler. İdam, işkence, katliamlar, tutuklamalar atbaşı yürütüldü. Ne varki halk boynun eğmedi. Afganistan'ın yüksek dağlarını, mağaralarını, ormanlarını direniş yuvası haline getiren yiğit Afganistan halkı düşmanın modern teçhizatlı faşist ordusuna karşı kahramanca direndi.

Düzenlenen antı baskınlarla düşman güçlerine zayıflar verildi. Onların tankları, topları, roket atarları, bombardıman uçakları halkın karşı koyuşuna durdurulmaya yetmedi. Halkın ince zekası yaratıcılığı her alanda kendisini gösterdi. Düşman tankları yok ediliyordu, uçakları düşürülüyordu. Onun belini kıran sabotajlar düzenleniyordu. Düşman mevzilerine şimşek gibi çakan halk çete savasıyla düşmana aman dedirtiyordu. Gerek RSE'leri ve gerekse uşakları Tarakki panik içindeydi...

Askeri gücüne, silahlarına, düzenli ordularına, maddel imkânlarına vs. güvenen düşman, halkın "kolay yutulur bir ceviz" olmadığını gördükçe telaşlanıyordu. Kendileri epeyce ölü vermişlerdi, küçümsenemeyecek ölçüde askeri malzemeyi kaptırmışlardı, binlerce esir vermenin yanı sıra Afganistan'ın bazı alanlarını dire-

niş güçlerinin kontrolüne geçmesine engel olamamışlardı. Ve direniş gün be gün dalga dalga yayılıyordu.

KURDUĞU TUZAĞA DÜŞEN TARAKKI'NİN "HAZİN" SONU!

Bir yandan direniş hareketinin yükselmesi, diğer yandan dışta gelişen tecrit çemberi Tarakki yönetimini iyice sıkıştırıyordu. Halkın gündün güne daha yoğun direniş saflarına katılması hoşnutsuzluk, nefretin had safhaya varması RSE'lerini de tedirgin ediyordu. "Afganistan" başlarına bela olmuştu. Dünyada kendilerine karşı gelişen tepki büyüyordu. Bu yetmiyormuşcasına diğer yandan da direniş güçleri RSE'lerine rahat nefes almıyordu. Durumu yumuşatmak için çeşitli uzlaşma planları sunan RSE'leri umduklarını bulamadılar.

Sosyal faşist Tarakki, Rus Sosyal Emperyalistleri tarafından, uşaklık görevine son verilmeden önce.

Tarakki yönetimi uygulamalarıyla kendilerine pahalıya kestikleri faturanın yükünü birilerinin sırtına yüklemeyi planlamıştı. Böylece birazcık halkı yumuşatabileceklerini, kendilerini temize çıkarabileceklerini!! zannediyorlardı. Tarakki yaptığı planı efendilerinin sunarak kendisine yardımcı olunmasını talep etti.

RSE'leri gerek Tarakki'nin gerekse Amin ve yandaşlarının kitlelerin gözlerinde iyice düştüğünü bunun için artık bu uşakların işlemez hale geldiğini çok iyi biliyordu. Fakat yine de kendilerine sadık uşaklıkta kusur etmeyen bu tasmalı köpek tayfasına bir şans tanımayı denemek istedi. Plana göre Tarakki, Amin'i tasfiye edecek tüm suçları ona yığacaktı. Ancak Amin başına gelebilecek felaketi önceden keşfettiğinden hazırlığı ihmal etmemişti. Nitekim Tarakki kurduğu tuzağa düştü. Bu harekâtın bedelini hayatıyla ödedi. Amin ipleri ele geçirdi. Halka "Tarakki'nin çaresi olmayan bir hastalığa yakalandığını" duyurdu. RSE'leri daha önce Amin'i ortadan kaldırmak için Tarakki'yle anlaşırken bu değişiklikten sonra Amin'i kabul etmekten başka çare bulamadılar. Ve Amin'e kutlama telgrafları gönderdiler. Uşaklarıarası bu kanlı yer değiştirme ülkemizdeki RSE'lerinin uşakları tarafından bir "devrim" olarak göklere çıkarıldı!! Her ne hikmetse; RSE'leri ve uşakları her darbe hareketini devrim diye lanse etmişlerdi. Davut'un alaşağı edilmesinden sonra Tarakki'yi göklere çıkarırlar şimdi de onu deviren Amin'i övmekle bitiremiyorlardı.

Amin ilk elden halkı yumuşatmak!! için taktikler geliştirmeyi ihmal etmedi. Halkı yatıştırmak ve sözde direnişlerini durdurmak için başvurmadık dalavere bırakmadı. Camileri onardı, Radyo televizyonda kuran okumaları dini programlara önemli yer ayırdı, Öyleki Amin nerdeyse 5 vakit namazı kaçırmayan büyük bir imam oldu!! Bir yandanda daha önce öldürülen onbinlerce insanın sorumluluğunu eski uşaklara yıkmaya uğraşıyordu. Sözde "af"lar çıkardı.

Amin tüm bunlarla halkın öfkesini törpülemeye çalışıyordu. RSE'lerinin direktifleri temelinde kusursuzca yerine getirmeye çalıştığı bu işler bir türlü para etmiyordu. Durumda lehterine bir değişikliğin yaratılamadığını gören RSE'leri bu sefer daha amansız bir saldırının başlatılması emrini Amin'e ulaştırıyordu gecikmedi. RSE'lerinin bir kısmı makinasi olarak kullandıkları Amin yönetimi'nde Onbinlerce Afganlının kanını döktiler.

Lakin yine de direniş ateşi söndürülemedi. RSE'leri Amin kuklasında artık işlemez hale geldiğini görüyorlardı. Çareyi uşak değiştirmede bulan RSE'leri Amin'i devirme hazırlıklarına giriştiler. Daha evvel danışman adıyla soktukları onbinlerce askeri gücü yeni güçlerle takviye ederek pusuda beklediler.

RUS ÇARLARININ AMİN'E "MUKAFATI"!

Öncede vurguladığımız gibi RSE'leri işlemez hale gelen Amin'in işini bitirmek için darbe hazırlığındaydı. Darbe gecesi Rus askerleri "Afgan tanklarını tamir" bahanesiyle 200 tankın aküsünü söktüler. Hava üslerini, polis, asker karakollarını aynı anda denetim altına aldılar.

Yüksek rütbeli Afgan subayları içinde aynı anlarda bir kokteyl düzenlediler. KGB ve

Ayrıca Babrak Amin'in CIA ajanı olduğuna dair ellerinde çokça belge bulunduğunu söylemesine rağmen bunu ispatlamak için bu güne değin herhangi bir belge ileri sürmedi.

Amin'in CIA ajanı olduğunu söyleyenler diğer yandan da çeşitli gazetelerde yaptıkları röportajlarda esasta onu niye katlettiklerini ve gerçekleştirildikleri darbenin nedenlerini her kıvırtmaya rağmen saklayamıyorlar. Afganistan Gençlik Örgütü temsilcisi Esat Muh-sunzade İsveç'te yayımlanan Rojo Nu adlı dergide şöyle diyor: "Amin partinin en ileri hedeflerinden olan demokratik toprak reformu ve analfabetliğe karşı mücadeleleri gereksiz şeyler olarak gösterip, halkın bunların büyük önlemlerini almasını engelledi. Köyleri bombalattı, binlerce insanı katletti. Ülkemizi ileri bir sosyalist ülke ilan ederek, komünizme geçme aşamasında olduğunu ileri sürdü. Büyük çoğunluğu analfabet olan halkımız, böylece sosyalizmi cinayet, kırm, haydutluk olarak tanımaya ve Sovyetler Birliğini bütün bu kötülüklerin kaynağı olarak görmeye başladı."

Görüldüğü gibi; Amin'in bir kenara fırlatılarak katilmesi; Halka karşı estirilen vahşi katliamların sorumluluğundan RSE'lerinin "kurtulma" planıydı. Böylece kendisinin bizzat direktifleriyle Amin'in gerçekleştirildiği katliamların sorumluluğunu ona yığacaktı. Kendisini "melek" diye yutturmaya çalışacaklardı. Bütün yapıların sorumluluğunun kendisinde olmadığını "Amin'in bunları kafasından yaptığını" gösterecekti!!! Zaten başka çıkar yolda yoktu. Kanlı suratlarıyla sırttan Rus sosyal-emperyalistlerine halkın duyduğu derin nefretten kurtulmak için bir uşağı feda etmek onlar için o kadar önemli değildi...

Ne yazıkki faşist bir darbe ile Davut'u alaşağı ederek ülkeyi Sovyetlerin kuklası haline getirmede tayin edici rol oynayan Amin efendilerince böyle mukafatlandırılıyordu. Amin'den sonra RSE'lerinin başa getirdiği Karmal tüm açıklamalarında her kötülüğün kaynağı olarak Amin'i göstermeye çalıştı. Kendisi ve efendilerini aklamak için büyük gayret sarfetti.

Babrak bir söylevinde şöyle diyor: "ADHP MK, Devrim konseyi, ADC devleti ve hükümeti adına Amerikan emperyalizminin ajanı, zorba ve diktatör H.Amin'in rejiminin yıkılması üzerine sizi selamlar ve kutluyoruz."

"Asyanın kalbinde despotizm zincirinin bir halkasının, H.Amin ve köpeklerinin rejiminin kırıldığını bütün dünyaya duyuruyorum. Bu halk ve vatan haininin otokratik ve kanlı rejimi kendi cinayetlerinin ağırlığı altında çöktü" (Afganistan Gerçeği, Novosti Press, I. İngilizce basım. Moskova 1980, S: 83-94)

İşte böylece RSE'leri ve yeni uşakları "suçsuz" gösterilmeye çalışılıyordu. RSE'lerin ordusunun Afganistan'a girişinde Karmal bunların "ülkeyi dış saldırıya karşı korumak için eski hükümet tarafından çağrıldığını" açıkladı. Ne varki; Rus beyaz ordusunun Afganistan'a yığılmak yapmasına oluru veren Amin sonunda iktidardan uzaklaştırılma ve hesabın faturasını canıyla ödemeyle taltif ediliyordu.

Bugün sosyal-faşistlerin bir bölümü Kabral desteklerken diğer bazıları da (İşçinin Sesi gibi) Amin'in "Afganistan devriminin gerçek lideri" olduğunu söylüyorlar.

Görüldüğü gibi Amin-Babrak çatışması sadece Afganistan sınırları içinde çeryan eden bir olay değil sosyal-emperyalist cephe-

de süren bir dalaşmadır. "Amin'in derin bir felsefe bilgisi vardır. İşçi sınıfının çağ açıcı bilimsel ideolojisinin öneminin bilincindedir. Teorik düzeyde Amin ML bir liderdir" (Afganistan Devrimi S: 46) diyen Yürükoğlu (İşçinin Sesi) tayfası Afganistandaki hiziplerden Amin tarafını desteklemektedir.

Zalimliği, yağmacılığı, Amin'e özgü şeyler olarak gösteren Kabral bizzat pratik içinde kendisinin ondan geri kalmayan bir haydut olduğunu ispatladı. Faşist demogojilerin para etmediğini gören Babrak yönetimi ve RSE'leri çareyi yine o güne dek hayasızca sürdürdükleri zulüm rüzgarını daha vahşice estirmekte buldular.

1979-81 yılları arasında 200.000 insan katledildi. 2 milyon göçe zorlandı. Ancak dağlarda yakılan isyan ateşi sönmeydi. Direniş devam etti.

Bütün ileri sürülen kanlılar hep aynı temayı taşıyor "Biliyoruz", "Söyleyebiliriz" sözlerinden başka somut bir şey yok. Bu nasıl bilinen şeylerdirki söylenmiyordu "biliyoruz" denilerek geçiştirilebiliyor. İkincisi; "Amin'in bilinen CIA ajanlarıyla buluştuğunu" gözetler sayıa bilenlerde CIA ajanı olmasın. Öyle ya yoksa CIA ajanı olduklarını nereden tanıyorlar?

1. YILINDA

Polonya'daki sosyal faşist askeri diktatörlüğü nefretle kınıyoruz !

Bilindiği gibi; 12 Aralık 1981'de Polonya'da tezgâhlanan askeri faşist bir darbeye ordu yönetme fiilen el koydu..

Askeri faşist darbeler ülkemiz Türkiye'de ard arda sürekli tekrarlanan bir gelenek haline almıştır. "Türkiye Cumhuriyeti" tarihinin yarıdan fazlası askeri faşist darbeler altında geçmiştir. Bunun içindirki; Biz Türkiye'li ML'ler, gereksede çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız askeri faşist darbelerin ne olduğunu çok iyi biliyoruz.. Yıllardır emekçi halkımız üzerinde hayasızca sürdürülen baskı ve sömürü 12 Mart, 12 Eylül gibi darbelerle nasılsa doruğa ulaştırılıp faşist diktatörlüğün istibdat ve talanı iyice koyulaştırıldıysa Polonya'da da Askeri Sosyal faşist diktatörlük-

ğindeki Polonya Birleşik İşçi Partisi sosyalizmin inşası için çalışıyordu. Ve yine bu dönemler Polonya'da proletarya diktatörlüğü hüküm sürüyordu.

POLONYA GELİŞMELERİ TESADÜFÜMÜ:

II. emperyalist paylaşım savaşı sırası ve sonrasında birçok ülkede modern revizyonist görüşler boy veriyordu. Emperyalist savaş döneminde Fransa, İtalya, İspanya, Yunanistan, Vietnam'da çete savaşlarıyla bazı alanlarda hakimiyet proletaryanın eline geçmişti. Lakin modern revizyonist görüşler bu ülkelerdeki komünist partilerini de sardı. Burjuvaziye karşı mücadeleyi ilerletmek eldeki ka-

nın ürünü olarak varlığını sürdürür. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek zorunludur. Bu konuda gevşeklik, bulanıklık revizyonizme götürür. Toplumun her alanında süren sınıf mücadelesi parti ve devlet mekanizması içindedir devam eder. Ki burjuvazi için önemli olan parti ve devlet iktidarı ele geçirmektir. Bu başarıldıktan sonra her alanda onun gelişmemesi için neden kalmayacaktır. Ve yeni burjuvazi bizzat partinin göbeğinde yeşerir. Komünist maskeli kapitalist yolcular sosyalizm döneminde esas tehlikeyi oluştururlar. Ve bunlar her alandaki siyasetleriyle tüm kapitalizmin unsurlarının ihtiyacıyla birleşirler, onların özlemlerini yansıtır. Yüzy açığa çıkmış düşmanın ha-

Bizzat Yugoslavya'yı ziyaret ederek ona itibarını geri verdiler. Yine Stalin döneminde sosyalizm düşmanı olmasından ötürü PRİP'den ihraç edilen ve tutuklanan Gomulka'yı serbest bıraktılar. Çünkü Kruşçef ve kligide aynı Tito, Gomulka, Kader, Nagyi gibi aynı yolun kapitalizmin yolcusuydular. Eski sosyalist ülkelerde kapitalizmi yeniden egemen kılmak isteyen bütün sosyalizm düşmanları Kruşçef ve şürekası tarafından desteklendi. (Çin'de Li Şiao Şi, Li Biao'yu destekledikleri gibi)

SBKP'de modern revizyonizmin bütünüyle egemen hale getirildiği 20. kongreden sonra GOMULKA bizzat Kruşçef'in desteğinde Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin genel sekreterliğine getirildi. Polonya'da böylece parti ve devlet iktidarı yeni burjuvazi tarafından gasbedildi. İktidarı ele geçiren Gomulka ve çetesi şu programı ilan ederek önelerine görev olarak koydular:

a- Partinin devletin demokratikleştirilmesi. (Bu P'nin ve devletin burjuva niteliğini

le zulüm sömürü dahada yoğunlaştırdı.

Türkiye'deki askeri faşist darbelerle, Polonya'dakinin özde hiçbir farkı yoktur. Her ikisinde halka düşmanlığın azgınca saldırının bir ifadesidir. Halkın gelişen devrimci mücadelesini bastırmak ve emperyalist haydutların çıkarlarını korumak, köhnemiş zulüm saltanatlarını ayakta tutabilmek için askeri faşist darbelerle baş vurulmuştur. Polonya'daki darbe Sosyal emperyalist cephenin ve onların Polonya'daki uşakları sosyal faşist çetenin vahşi çehresini dahada açık ortaya koymuş "sosyalist" maskeli faşist çetelerin kimlikleri daha iyi görülmüştür..

IFLAS EDEN KİM ?

Polonya'daki faşist darbeye birlikte emperyalistler pişkin bir ikilyüzlük ve adi demogojyile "bunun komünizmin iflası olduğunu" söylediler. Oysa iflas eden sosyalizm değil, emperyalist kapitalist sistemin kendisidir. Çünkü Polonya'da sosyalizmin ve proletarya diktatörlüğünün zerresi bile yoktur. O bütünüyle emperyalist kapitalist dünyanın bir parçasıdır. Bunu tüm gerçelerde çok iyi bilmekteyiz. Peki öyleyse Polonya'da zaten olmayan "sosyalizm" nasıl olurda iflas gösterebilir. ? Batılı emperyalistler bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyorlar. Sosyalist maskeli Sosyal emperyalistler gibi Batılı emperyalistlerde kapitalist restorasyonun gerçekleştiği, iktidarı yeni burjuvazi tarafından gasbedilerek sosyal faşist diktatörlüğün uygulandığı Polonya gibi ülkeleri sosyalist gösteriyorlar. Ve bu tip ülkelerdeki ekonomik siyasi bühranı emekçilere yönelik azgın saldırıları "sosyalizmin marifetleri" olarak gösterip kitleleri aldatmaya ve ona düşman hale getirmeye çalışıyorlar.

Böylece kendi ülkelerindeki işçi sınıfını sosyalizm uğruna mücadeleden vazgeçirebileceklerini düşünüyorlar. Kısacası diğer alanlarda olduğu gibi ideolojik arenada sosyalizme demogojik tarzda, pash silahlarla iğrenççe saldırıyorlar. Bu tür sahtekârlıklarla gerçekler uzun vadeli karartılmaz. Evet Polonya bir dönemler sosyalisti. Başında yüce öğretmen Stalin'in bulunduğu Sovyetler döneminde Polonya'da da Bierut'un önderli-

zanımları, mevzileri genişletip uyanıklığı arttırmak ve o dönemlerde kendi burjuvazilere karşı gelişen iyimserlik eğilimlerine dik kat çekerek bunların etkisini kırmak yerine bu ülkelerdeki KP'leride burjuvaziyle uzlaşma yolunu tuttular. Devrim alternatifini değil revizyonizmin, reformizmin yörüngesine girmeyi yeğlediler.

Tamda bu sıralarda Yugoslavya'da "özyönetim" safsatalarıyla Tito ve şürekası açıkta sosyalizm düşmanlığına başladılar. Emperyalistlerle flörtlerini arttırarak sosyalist sisteme karşı mücadele cephesinde emperyalistlerin silahlarıyla kuşandılar. Bu ihanet akımı Polonya, Macaristan'da sardı. Macaristan'da sosyalizm aleyhtarları faaliyetin başını Jeunos Kader, İmr Nagyi Polonya'da da Gomulka çekti. Bütün bu karşı devrimci faaliyetin merkezinde bulunan Yugoslavya'daki Tito yönetimine karşı Stalin yoldaş önderliğindeki Komünform tavrı aldı. Yugoslavya'yı Komünform'dan atarak onun sosyalizm düşmanı çehresini tüm dünyaya ilan etti.

Aynı tavrın ürünü olarak, 1949'da Gomulka PRİP'den ihraç edildi. 1951 yılında da sosyalizm düşmanı faaliyetlerinden ötürü tutuklandı. Ve yine aynı yıl (1951) Kader Macaristan KP'den atıldı. Başında yoldaş Stalin'in bulunduğu Komünform döneminde bu modern revizyonist ihanet akımlarına karşı yürütülen mücadele ile bu çeteler geriletildi. Lakin 1953 yılında Stalin yoldaş öldü. Açıktırki gerilettilen bu ihanet akımları yok olmamıştı zaten onları tümünden yok etmek mümkün değildir. Çünkü kapitalizmden komünizme gidilte bir geçiş aşaması olan tüm sosyalizm dönemi boyunca iki yol, iki sınıf, yani kapitalizmin unsurlarıyla sosyalizmin unsurları arasındaki mücadele durmaksızın kıyasıyla hemde daha şiddetli devam eder.

Halen kesin zafer belli değildir. Odukcça uzun bir tarihi dönem kapsayan sosyalizm döneminde sınıflar varlığını korur. Çünkü halen onları doğuran toprak tümünden temizlenmemiştir. İktisadi, siyasi, düşünsel, kültürel ! vs. her alanda kapitalizmin lekeleri ondan çıkıp gelen bu geçiş döneminde vardır. Tüm bu geçiş döneminde proletarya diktatörlüğü tekabül eder. Proletarya diktatörlüğü zaten esas olarak toplumdaki sınıf karşıtları-

rekât sahası dardır. Ancak bu sahte parti üyeleri, esasında komünizm düşmanı olan bu sahte komünistler zehirlerini kusmada daha rahat hareket etme olanağına sahiptirler. Çünkü sözümona sosyalist, komünist geçinirler ve her şeyi sosyalizm menfaatine yaptıklarını söyleyerek kendilerini gizlerler. Bunları açığa çıkarmak devlet mekanizmasını sürekli devrimleştirmek, sınıf mücadelesinde gevşekliğe yer vermemek gerekir. Bütün bunlar içinde, kitleleri uyanık tutmak, devrimci inisiyatiflerini harekete geçirmek, her alanda düşmana karşı yorulmak bilmeden daha çetin mücadele yürütmek zorunludur.

Sosyalizmle herşeyin ballı olduğu, sınıf mücadelesinin söndüğü, sınıfların ortadan kaldındığı vb. düşünceler revizyonist görüşlerdir. Ki bizzat şimdi değindiğimiz Polonya konusu dahi bizzat pratik içinde bu tür düşüncelerin çürüklüğünü ortaya çıkarmıyormu ? Öyle olmasa Polonya'daki ve bir dizi Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmeler, kapitalist restorasyon nasıl izah edilebilir ? Demek geriye dönüş gökten zembille inmiyor. Buna yol açan iktisadi, siyasi, ideolojik bir temel vardır. Bu temel sosyalizm dönemi boyunca varlığını korur. Tehlikeyi önlemek, onu sürekli geriletmek komünizm doğrultusunda toplumu ilerletilebilmek için Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürmek vazgeçilmez bir görevdir. Bu sorun bir başka yazımızın konusu olacağından ötürü kısa ve genel değinerek geçiyoruz. Değünmemiz nereden Polonya'daki gelişmelerin bir tesadüf olmadığına parmak basmak bu sonuca götürün sebebin kendisine genel olarak işaret etmek içindir.

Yoldaş Stalin'in ölümünden sonra SBKP (B) içinde gizlenmiş olan Kruşçef Brejnev önderliğindeki yeni burjuva karargâh harekete geçti. Bu burjuva tayfa da Stalin'den sonra tesadüfen yeni türeyen bir olgu değildir. Aynı yolun yolcuları daha Stalin döneminde de vardılar. Emelleri için uğraşmaktaydılar. Yareşenko, Vozneseski gibilerinin başını çektiikleri kesimler gibi. Kruşçef, Brejnev ve şürekası da aynı hareketin devam ettiricileriydiler. Ve bu çeteler Lenin ve Stalin'in yüce öğretiminin ele geçirdiler. Stalin döneminde mahkum edilen Tito'ya el uzatılar.

açık olarak ilan etmektedir. Kruşçef'te aynı şekilde "Bütün Halkın Partisi, Devleti" teorisile aynı işi yapmıştı.)

b- Anti Stalinist kampanyanın başlatılması. (Aynı iş Sovyetlerde Kruşçef önderliğinde başlatıldı.)

c- "Ulusal bağımsızlık" ve "işçi-Sovyetleri" biçimine karşı propaganda. (Bu proletaryanın bir iktidar biçimi olan Sovyet modeline düşmanlık prensibidir.)

Yeni burjuvazi önüne koyduğu plan çerçevesinde sosyalist ekonomiyi tahrip etti. Batılı emperyalistlerden milyonlarca dolar yüksek faizlerle borç alındı.. RSE'leri Polonya'yı göbekten kendilerine bağladılar. "Sosyalist ihtisaslaşma" teorileriyle RSE'leri Polonya'da sanayinin, motor parçaları üretimi ve gemiciliğin gelişmesini engellediler. Polonya ekonomisini böyle teoriler altında kendi ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılan yedek bir parça haline getirdiler. Her alanda kendilerine muhtaç duruma soktular. Bunlar bilincini yapıyordu. Çünkü böyle bir teoriye ekonominin her yönü özgürce gelişimi frenlenebiliyor. "Biz hepimiz aynı aileyiz. Herbirimiz bir dalda çalışmalıyız" teorileriyle bu tür ülkelerin RSE'lerine göbekten bağımlı hale getirilmesi daha da kolaylaştırılıyor. RSE'leri şimdi olduğu gibi o dönemlerde "dostluk ve işbirliği" antlaşmalarıyla sözkonusu ülkelerin askeri alanda kendilerine bağımlılıklarını, gerektiğinde müdahale hakkını (Afganistan'a yaptıkları gibi.) garanti altına alıyorlardı. Daha o dönemler Polonya ile gerçekleştirdikleri bir antlaşma gereğince Polonya'da her zaman 2 tank tümeni bulundurma hakkı almışlardı. Emperyalistlere borçlar arttıkça, ekonomide durum kötüleştiğe Polonya'nın çıkmazı derinleşti. 1950'li yılların sonlarına doğru işsizlik, pahalılık doruğa ulaştı, Zamlar birbirini kovuyordu. Kuyruklar (aynen Türkiye'deki gibi) kilometreleri buluyordu. Tüketim için gerekli ihtiyaçlar karşılanamıyordu.

20 Aralık 1970'de işçiler konan ağır zamların geri alınması ve ücretlerinin artırılması için büyük gösteriler düzenlediler. Gösteriler hükümet tarafından kanla bastırıldı. Hükümet yükselen kitle hareketleri karşısında tam bir panik içindeydi. Emekçilerin nefret, kin-

leri gitikçe büyüyor dalga, dalga yayılan gösterilere, işgallere dönüşüyordu. Sosyal faşist yönetim her alternatifte rağmen işin üstesinden gelemedi. Nitekim Gomulka istifa etmek zorunda kaldı. Yerine Gierek getirildi. Oysa önde değişen bir şey yoktu. Gierek'in gelmesi sosyal faşist klikler arasındaki bir değişiklik ifade ediyordu. Sistem aynıydı. Bu anlamda her alanda kriz derinleşmeye devam etti.

Dış borçlar 25 milyar doları buldu. Sanayi ve tarımda kriz iyice gelişti. 1980'de yeni zamlar yapıldı. FI karneye bağlandı. İşçi sınıfına yönelik saldırılar daha acımasız hal aldı. Fakat işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi durmadı. Hatta dahada yığınsal bir hal alarak daha ileri düzeylerde devam etti. Daha önce yasadışı durumda olan Dayanışma sendikası şu taleplerle harekete geçti.

a- Dayanışma sendikasının yasal olarak tanınması,

b- Zamların iptal edilmesi,

c- 40 saatlik çalışma haftasının tanınması.

Gierek yönetimi yükselen mücadele karşısında çökmeye döndü. Çıkış yolu bulamayınca o da istifa etmek zorunda kaldı. Bu seferde Kania başa getirildi. Dayanışma sendikası yasal kabul edildi, ve bir dizi tavizler koparıldı. Ancak ne sosyal faşist klikle arasındaki değişiklikler, nede "liberal" politikalar para etmiyordu. Burjuvazinin sözde değişik alternatifleri işlemedi. Kitleleri frenleyemiyordu. Daha öncede söylediğimiz gibi sistem aynıydı. Sözde değişiklikler onu buhrandan kurtaramıyordu. Çıkarmazı hafifletmiyordu. Kitle eylemleri yükselmeye devam etti. 10 Ocak 1981'de milyonlarca işçi "Cumartesi çalışmama hakkı" için greve gittiler. Yaygınlaşan gösterileri 3-5 Ağustos 1981'deki şoförlerin harekete geçmesi izledi. 29 Eylül 7 Ekim 1981 arasında Dayanışma II. kongresini yaptı ve genel grev kararı olarak ülke çapında grev ilan etti.

Sosyal faşist Kania'da işin üstesinden gelemezince ordunun başındaki Jaruzelski yönetime getirildi. Aynı şekilde PBİP'nin genel Sekreteri ilan edildi. Bununla kitleler ordula tehdit ediliyordu. Darbenin sinyalleri böylece belirmiş oldu. Fakat kitlelerin kendiliğinden mücadelesi yine durdurulamıyordu. Durdurulamazdı. Çünkü kitleler açlıktan, sefalet devam ediyordu. Ekonomik siyasi kriz durumunu muhafaza ediyordu.

Bir türlü istedikleri sonuca varamadıklarını gören sosyal faşistler artık tek çıkış yolunu askeri faşist bir darbeye buluyorlardı. Bunun için onlar RSE'lerinin onayıyla ve işaretiyle 12 Aralık 1981'de orduyu fiilen yönetime getirdiler. Kısaca ortaya koyduğumuz bu gelişim seyrini kısaca toparlayalım.

ASKERİ SOSYAL FAŞİST DARBEME YOLAÇAN SEBEPLER:

1- Kitlelerin yükselen mücadelesini bastırma:

Daha öncede izah ettiğimiz gibi kitlelerin kendiliğinden olsa yükselen mücadelesini durdurmak için sosyal faşist yönetimin kullandığı tüm alternatifler para etmiyordu. (Yönetim değişikliği, taviz verme vs.) Durum böyle oluncada sosyal faşist iktidar muazzam bir tehdit altındaydı. Düzen günbeğün daha derinden çatırıyordu. Her alandaki istikrarsızlıktan sözümona çıkış yolu askeri bir darbeye görülmüyordu.

2- Sosyal emperyalist cephe gerisini sağlamlaştırma:

Polonya'daki gelişmeler başta RSE'leri olmak üzere sosyal emperyalist cepheyi tedirgin ediyordu. Bunu RSE'nin Polonya sınırında sürekli askeri yığınak yapma, sosyal faşist uşaklarını tehlikeli dönemlerde Kremlin'e çağırarak çeşitli direktifler verme, bazı ikili anlaşmalara zorlamak (gerektiğinde Afganistan gibi müdahale edebilmenin zeminini yaratmak için) kitlelerin kendiliğinden mücadelesini "sosyalizm aleyhtarları güçlerin tertipleri" vb. olarak adlandırarak bunun ardında ABD'nin bulunduğunu söyleme ve gerekli tedbirlere başvuracaklarını belirtmek vs. gibi gelişmelerde görülmüştür.

RSE'leri gelişmelerden rahatsız olmasına rağmen ve yanıp tutuşmasına rağmen işgali göze alamadı. Müdahaleyi istiyordu. Fakat sonucun kendisi için daha perişan bir hal al-

cağından korkuyordu. Çünkü Afganistan işgali kendisine karşı güçlü bir tepkiye sahne olmuştu. Ve her yönden sıkışmış bir vaziyette yeni bir işgal çok daha pahalıya mal olabiliirdi. Böyle bir işgal karşısında Polonya halkının silahlı direnişini görebilirdi. Diğer yandanda Nato'lu emperyalistler işgale silahla cevap verebilirlerdi. Şöyleki Polonya Avrupa'da askeri açıdan önemli bir stratejik mevki oluşturmuyordu. Bugün başını ABD ve Rus Sosyal Emperyalistlerinin çektiği emperyalist savaş kışkırtıcılığı ve savaş için her alanda mevki kapma, durumu lehlerine çevirme, hazırlık gözönüne alırsa Polonya'nın önemi dahada iyi görülecektir.

Bunun içindirki Polonya'nın RSE'lerinin işgaline başta ABD olmak üzere Nato'lu emperyalistler kendi menfaatlerinden ötürü sessiz kalamazlardı. Başını RSE'nin çektiği Varşova bloku bunu çok iyi biliyordu. Ve bizzat emperyalist savaşın ilanı olması muhtemel olan böyle bir işgali göze alamıyordu.

ABD'ye ve Nato'lu emperyalistlere gelince; o da sosyal faşist yönetime karşı gelişen mücadeleyi potasında eritmek ve SE cepheyi zayıflatmak, gedik açmak için kendi menfaatleri için kışkırtıyorlardı. Lakin RSE'lerinin müdahale tehditleri arttığında dizginlemeye çalışıyorlardı. İşte Polonya'daki darbeyi uluslararası başta ABD ve Rus Sosyal Emperyalistleri olmak üzere körüklenen savaş kışkırtıcılığının ve emperyalistler arası çelişkilerin yol açtığı kendi aralarındaki rekabet ve dalaşmadan ayrı olarak ele alamayacağımız görülmektedir.

RSE'leri ve yandaşları açısından en uygun yol ancak askeri sosyal faşist bir darbeydi. Böylece cephe gerilerini sağlama almaya ve kendilerine yönelen tehlikenin büyümesini bertaraf etmeye çalışıyorlardı.

Bunun için RSE'lerini direktifi ve onayıyla Polonya sosyal faşist yeni burjuvazisine askeri bir darbe gündeme getirildi.

POLONYADAKİ HAREKETİN NİTELİĞİ:

Herşeyden evvel Polonya'daki hareketi çok yönlü incelemek gereklidir. Ancak bu bakış açısıyla ona karşı tavrımızı sağlıklı bir rotaya oturtabiliriz. Bizler işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesini destekliyoruz. Ancak bu hareketin önderliğinde etkinliğin gerici ve satılmışlarda olduğu açıktır. Görülen odurki; hareketin önderliğinde bulunanlar Nato'lu emperyalistlerle işbirliğinde olan veya en azından onlarla uzlaşan reformistlerden oluşmaktadır.

Bu durum; önderliğin Batı Avrupa emperyalistlerince ve onların Polonya'daki sosyal dayanışma kitle tarafından tam desteklenmesi ile de görülmektedir. İşçi hareketinin önderleri, kitle hareketinin kendiliğinden gelişmesiyle birlikte giderek gericileşmiştir. Ve işçi sınıfının kendiliğinden hareketini Nato'lu emperyalistlerin çıkarlarına peşkes etmeye çalışmaktadırlar.

Bütün bunlardan şu sonuç çıkmaktadır. a- İşçi sınıfının kendiliğinden hareketini desteklemek, b- Gericiğin etkin olduğu önderliğe karşı mücadele etmek, leşhiti elden bırakmamak.

Söz konusu hareketin demokratik talepleri açıktır. Bunlar görmemezlikten gelinmez.

GELİŞEN TAVIRLAR

Polonya'daki hareket karşısında her sınıf kendi çıkarları doğrultusunda tavrı almaktadır. Bu doğaldır. Ne varki proletaryanın tavrı diğer tüm sınıfların tavrıyla tam bir zıtlık içindedir ve öyle olmalıdır. Kıtaca izah edersek çeşitli güçlerin harekete bakış açıları şöyledir.

Nato'lu emperyalistler hareketi kendi çıkarları için kullanmak istemektedirler. Onların amacı; Rus Sosyal Emperyalistlerini Doğu Avrupa'da zor duruma düşürmek Sosyal Emperyalist cephenin gediklerini derinleştirmektir. Onlar sosyal faşist cepheden tavizler koparmanın diğer Doğu Avrupa ülkelerindeki Batılı emperyalistlerin uşaklarının cesaretini arttıracak ve böylece hızlanacak hareketlerle sosyal faşist cephenin zayıflayacağını hesaplıyorlar. Daha doğrusu sosyal emperyalistlerin cephe gerilerini karıştırmak bu anlamda güçler dengesini lehlerine çevirmek için uğraşıyorlar.

RSE'leri ve uşakları ise bu hareketi "Sosyalizm aleyhtarları güçlerin bozgunluğu" olarak değerlendiyorlar.

Bu nasıl sosyalizmdirki emekçi kitlelerin %90'dan fazlasını karşısına alıyor. Bu nasıl sosyalizmdirki, işçiler içinde taban bulamıyor. İşçilerin emekçilerin menfaatlerini savunulara nasıl olurda işçi ve emekçilerin büyük ezici çoğunluğu karşı çıkar.

Polonya'da olan bürokratik devlet kapitalizmidir. Bu çark altında emekçiler hayasızca sömürülmekte, baskı altında tutulmaktadır. İşçilerin üzerine tankları, topları sürenler, ülkeyi emperyalistlere peşkes çekenler, askeri darbelerle ayakta kalmaya çalışanlar nasıl olurda sosyalist olabilirler.

Şimdi de ortayolda duran oportünist revizyonistlerin soruna bakış açlarına gelelim.

Onlara göre yönetimde revizyonistler var ama iktisadi yapıda sosyalizm... Şunu söylemek gerekir. Bu nasıl revizyonistlerdir ki alt yapıda sosyalizmi muhafaza ediyor, koruyorlar? Bu nasıl revizyonistlerdir ki işçi sınıfının nede burjuvazinin düşmanlarıdır? Her halde bizim ortacılar gibi ne ondan nede bundan tipindedir. Oysa öyle değiller. Onlar sosyalizmin, emekçi kitlelerin düşmanlarıdır. Bizim revizyonistler bunu kavrayamamaktadırlar. Lenin yoldaş şöyle der:

"Oportünizm bizim başdüşmanımızdır. İşçi sınıfı hareketinin üst kademesindeki oportünizm, proleter sosyalizmi değil burjuva sosyalizmdir. Pratik işçi sınıfı hareketi içindeki oportünist akıma bağlanan faal kimselerin, burjuvaziyi, burjuvazinin kendinden daha iyi savunduklarını göstermiştir." (19 Temmuz 1920 Komünist Enternasyonal II. Kongresinde okunan rapordan)

Kaldı ki, sosyal-faşist yönelim bir sapma değil "sosyalizm" kılıklı yeni burjuvazinin yönetimidir.

İkincisi; iktisadi yapıyla üst yapı, madde ile bilinç arasında diyalektik bir ilişki vardır. Biri diğerinden soyut ele alınmaz. Orta yollular bir yandan şunu kabul ederler. İktisadi yapı temeldir, esastır. Üst yapı üzerinde tayin edici rol oynar. Velhasıl böyle demelerine rağmen iktisadi alanda Doğu Avrupa ülkelerinde sosyalizm hakimdir. Ama üst yapıda revizyonistler egemendir lafından elden bırakmamaktadırlar. Peki iktisadi yapıda egemen olan sosyalizm üst yapıda revizyonizmi mi doğuruyor? Bu nasıl belirleme ve tayinediciliktir. Teori insanın işine nasıl geliyorsa öyle yapılmaz. Genel olarak bu konuda iktisadi temelle üst yapı ilişkisinde iktisadi yapı, madde bilinç ilişkisinde madde temel ve belirleyici olmasına rağmen belli dönemlerde üst yapı tayinedici duruma gelebilir. Bunu görmemek Engels'in deyimiyse mekanik ve adi bir materyalizme düşmektir.

Bilindiği gibi Troçki Buharin'de Lenin'e karşı polemiklerinde keskin Marksist pozlarda her dönem ekonominin siyasetten önce geleceğini söylüyorlardı. Aynı şeyi Kruşçev'de yapıyordu. Ne varki, Lenin cevabında,

"Siyaset, iktisadın yoğunlaşmış ifadesidir. Siyaset iktisattan önce gelmezlik edemez. Başka türlü düşünmek Marksizmin alfabesini unutmaktır" der. (Lenin birkere daha sendikalar, Güncel durum ve Troçki ile Buharin'in hataları.)

Görüldüğü gibi ekonomi, siyaset, teori, pratik, madde, bilinç vb. ilişkisinde mekanizm sorunu soyut, birbirinden kopuk ve ilişkisiz ele alınmaktadır.

Ve şurasıda açıktırki; tüm sosyalizm dönemi boyunca üst yapı tayin edicidir. Sorunun ana noktası parti ve devlet iktidarının kimlerin elinde olduğu meselesidir.

Proletaryanın mı? Burjuvazinin mi? ikisi arasında orta bir yol yoktur. Bizim oportünistler neredeyse revizyonist diye yeni bir sınıf ve üretim biçimi icat edecekler. Revizyonizmin iktidarı burjuvazinin iktidarıdır. Marksist devlet öğretisine göre her devlet bi-

çimi özünde bir sınıfa tekabül eder. Ara yol yoktur. Nasıki proletaryanın devleti çeşitlilikler göstermesine (Dİİ, işçi-köylü diktatörlüğü vb.) rağmen özünde proleterya diktatörlüğüdür, burjuva diktatörlükleride çeşitli biçimler şeklinde olabilir (monarşi, krallık, faşist diktatörlük vs...) Ama öz değişmez.

Lakin ortacılar birde yeni bir sınıf olarak icat ettikleri ne idüğübelirsiz revizyonist devlet iktidarı biçimi ortaya çıkardılar.

Lenin şunu der; "Bir sınıf doğru siyasi tavrı takınmadan egemenliğini sürdüremez ve bu nedenle üretimdeki görevini yerine getiremez"

"Cihazı (devlet cihazı anlamında yn) düzeltmek için sistematik ve kararlı bir mücadele olmaksızın, sosyalizmin temeli yaratılmadan mahvoluruz" (Lenin yiyecek vergisi üzerine.)

Burjuvazinin cihazın düzeltilmesini modern revizyonistlere göre devlet cihazı ele geçirilmesine rağmen her ne hikmetse sosyalizm mahvolmuyor. Revizyonistler uslu uslu üstte oturuyor ama alt yapıda sosyalizmi koruyorlar. Böyle revizyonistler dostlar başına!

Ve yine Lenin; "Devletin ayırdedici özelliği, iktidarı elinde tutan kişilerden oluşan bir sınıfın varlığıdır" (Lenin "Halkçılığın Ekonomik Muhtevası".)

Ama bu ayırdedici özellik ortayollular için hiç önemli değil. "Onlar Marks'ın devlet öğretisinin özünü kavramamışlardır. Onlar bir sınıfın diktatörlüğünün yalnız genel olarak her sınıflı toplumda, yalnız burjuvaziyi deviren için değil, aynı zamanda kapitalizmi "sınıfsız" toplumdaki komünizmden ayıran bütün tarihi dönem için de gerekli olduğunu anlamamışlardır." (Devlet ve İhtilal, Lenin.)

Ortayolluların kulağı çınlamış, nerde kaldı bir sınıf diktatörlüğü, şimdi onlara göre burjuvazi ve proletaryadan hariç hangi sınıfta olduğu belli olmayan yeni bir sınıf ve onun devleti çıktı!!!

Devlet ve parti iktidarının sosyalist toplumda tayinedici olduğu üzerine Mao Zedung yoldaş Çin ve sovyet pratiğinde çıkarıldığı tecrübelerle ML'e katkı yaptı. Teoriyi zenginleştirdi.

Buna ilişkin yoldaş Mao; "Lin Piao'nun adamları iktidara geldiklerinde, bunların kapitalist sistemi kabul ettirmeleri çok kolaydır."

"Siyasi çizgi tayin edicidir" dedi. Çünkü birkez bunlar iktidarı ele geçirdiklerinde zaten aynı yapıda mevcut olan (sosyalizmde) kapitalizmin unsurlarının iyice genişletilmesi için bir neden kalmayacaktır.

Ayrıca, Türkiye'deki askeri faşist cuntaya karşı çıkan ama Polonya'dakine gözlerini yuman hatta "sosyalizm düşmanlarını bastırıyor" diye alkış tutanlar tam bir tutarsızlık içindedirler.

Onlar gerçek anlamda faşist diktatörlüklere karşı olamazlar. Polonyadaki vs. sosyal faşist diktatörlüğü onaylayanlar, Türkiyede ben bağımsızlıktan onayımı deyip RSE'nin işgallerine seyirci kalanlar hatta destekleyenler gerçek anlamda ne faşizme nede emperyalizme karşı olamazlar.

Biz Türkiyeli Marksist-Leninistler olarak Polonya'daki askeri sosyal-faşist diktatörlüğü 1.yılında derin bir sınıf kinye lanetliyoruz. Sosyal-faşist diktatörlüğe karşı varolan hareketin demokratik taleplerini destekliyoruz.

KAHROLSUN POLONYA'DAKİ ASKERİ SOSYAL-FAŞİST DİKTATÖRLÜK !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

V.I.S.D.P:

M. Şişman 415 KREFELD, Hüls Kempener Str. 19.

faşist cunta yiğit halk evlâtlarına pespeşe idam fermanları kesmekle ne amaçlıyor?

Toplumda sınıfların ortaya çıkması ile birlikte ezenle ezilen, yönetenlerle yönetilenler arasında sürekli şiddetli çatışmalara, savaşlara sahne olmuş ve bu kapitalizmin daha şafağında net iki kutubun aynı zılları meydana getirmesinde netleşmiş, artık süreklilik almıştır. Bir yandan burjuvazi ve onun her yönlü destekçileri, diğer yandan burjuvazinin mezar kazıcısı proletarya yer almıştır. Serbest kapitalizm döneminde örgütsüz ve bilinçsiz işçi sınıfı ilk dönemler burjuvazinin peşinde hareket etmiş, onun bir dizi başarıları sağlamasına yol açmıştır. Fakat tamda bu dönemler işçi sınıfının bilimsel ideolojisinin yaratıcısı Marks ve Engels sahneye çıkmış, işçi sınıfının gerçek kurtuluş yolunu göstermiş, bu uğurda amansız bir mücadele yürütmüşlerdir. Böylece işçi sınıfının örgütsüz, dağılmış ve bilinçsiz mücadelesi, bilinçli, örgütlü ve siyasi iktidara yönelik karakter kazanmış, eyleme dönüşmüştür. 19. yüzyılın sonlarında yirmineci yüzyılın başlarında serbest kapitalizm görevini tamamlamış üst biçimi olan ve uluslararası mali sermayeyi temsil eden emperyalizme dönüşmüştür. Emperyalizm olgusunun ortaya çıkmasıyla birlikte, burjuvazi artık bir bütün olarak üretim araçlarının gelişmesi önünde engel teşkil eder hale almış, devrimci barutunu yitirmiş, karşı devrimci çehresini göstermiştir. Böylece proletarya yalnızca ve yalnızca üretim güçlerinin toplumsal gelişmesini sağlar rol almış, bunu sonuna kadar istikrarlı bir şekilde götüren tek sınıf olarak sahnede kendini göstermiştir.

Marksizmin büyük savunucusu ve geliştiricisi Lenin yoldaş bu gerçeği önce teorik olarak ortaya koymuş, sonra ise sosyal sınıf mücadelesiyle keskinleşmiştir. Büyük Ekim Devrimiyle yeni bir çağır açarak Leninizmi yaratmıştır. O günden bu yana başta proletarya ve halklar emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı mücadelede işçi sınıfının öncü müfrezesi proletarya partisinin önderliği altında bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi yürütmüştür. Birçok ülkede bu onurlu mücadele muzaffer kılınmış, başarı kazanmıştır. Yürütülen bu zorlu mücadelede binlerce devrim önderi komünist katledilmiş; onbinlerce, yüzbinlerce, milyon-

larca devrimci halk emperyalizm, feodalizm ve faşizm tarafından kahpece ya kurşunlanmış ya idam sehpalarında sallandırılmış veya kahpe pusularda ve işkencehanelerde alçakça katledilmiştir.

Ülkemizde de sınıf mücadelesi özellediğimiz tarihi gelişim dönemlerinde devam etmiş ve bugüne kadar süregelmiştir. Dünya devrim cephesi ve karşı devrim cephesinde yer alan güçler ülkemizde de kıyasıya bir mücadele yürütmüştür. Ezilenlerin yanında yer alanlar sürdürdükleri haklı mücadelelerinde katledilmiş, işkenceye uğramış, zindanlara atılmış, çamurlara gerilmiş ve nihayet idam sehpalarında kahpece asılmışlardır. Şah Bedrettin'ler, Baba İshak'lar, Pir Sultan Abdal'lar, Kara Yılan'lar ve daha nice niceçileri, Osmanlı despotluğunca halkımızın bu doğal önderleri yok edilmiştir, ama onların haklı onurlu mücadeleleri durdurulamamıştır. Aksine devrildiğimiz bakh ve onurlu kavgalar, daha da gerçekler üzerine oturtularak yükseltilmiştir. 1920 yıllarında Mustafa Suphi yoldaş Komünist Enternasyonal ve Lenin yoldaşın direktifiyle TKP'yi kurmuş, halkımızın kurtuluş yolunu aydınlatmış, komünistleri bünyesinde örgütleyerek, halkı komprador patron-aga devletinin faşizmine karşı isyana teşvik ederek, iktidarı almaya hedeflemiştir. Ancak azı halk düşmanı kemalistler Mustafa Suphi ve 14 yoldaş Karadeniz'de alçakça katletmeyi başardılar. Ve sandıklar ki, Mustafa Suphi ve 14 yoldaş katletmekle devrim mücadelesinin kızıl ateşini söndürebilecekler. Ama onlar çok kötü yanıldılar. Halbuki Mustafa Suphi ve yoldaşların attıkları kızıl tohumlar devrim tarlasının fideliğinde boy verdi, filzlendi. Binlerce, onbinlerce tohum olup, yeniden yeşererek kan sulularıyla suladıkları toprağa düştüler, kökleştiler, toprakla bütünleştiler. Hiç bir güç ama hiç bir güç toprakla etle kemik gibi bütünleşen kızıl topraktan yeşermemizi, yeniden canlanıp kavgaların en önünde yer almamızı önleyemezdi vede önleyemedi.

Azadan onyıllar geçti. Halkımız bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini elden bırakmadı. Daha zorlu, daha çetin, amansız kavgalara atıldı. Kanını, canını bu dava uğruna

verdi. Mücadelemizin devrim sancağını yükselterek gün geçtikçe kızılaştırdı. Onurla taçlandırdı. İşte bu mücadeleler tarihi bizleri 1970'li yıllara getirdi. Halkımızın volkan gibi kabaran, yanan sınıf kini etrafa kızıl sıvıların haberini müjdetliyordu. Evet Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML'nin kurulduğunu, proletarya önderliğinde, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının gerçek kurtuluşunu sağlayacak devrimin programını, yolunu, karakterini, İbrahim Kaypak'a ilan ediyor, yeni bir M-L meşaleyi daha derli toplu hale getirerek göndere çekiyordu. Tamda bu dönem faşizmin yan askersel açık diktatörlüğü her yanda çilekeş halkımız üzerinde zulüm, karlıam, terör estiriyordu. Katledilen yüzleri aşkın İlerci, devrimci, komünist hariç binlere yakını idamla yargılanıyordu. İşkencehanelerde onlarca devrimci katlediliyor, zindanlar tıklım tıklım haldeydi. Faşizm dönemin en açık çehresiyle diktatörlüğünü yoğunlaştırmıştı. Ama devrim davasına sarılanlar mücadeleyi elden bırakmamış, onur diretiliyordular. Mücadeleyi bastıramayan faşizm, ele geçirdiği THKO'nun kurucu önderlerinden Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'a idam kararı verdi. Sandıklar ki bu değerli halkın önder evlatlarını dar ağacına çekmekle yılmık olacak, mücadeleyi elden bırakacaklar. Ama bilmiyorlardı ki bu uğurda kavgaya atılanlar daha başından ölümlü severek kabullenmiş, bu uğurda her türlü neticeyi göze almışlardı.

Onlar Türkiye'de ilk defa devrim kavgasında darağacına çekilen, ama yenilmeyip, halkını, devrimini haykırarak, patran-aga devletine yıkılış gününün yakınlığını hatırlatan olumlu birer simgedirler. Ardından Mahir Çayan ve on arkadaşları kızılderece topluca katledildiler, ama teslim olmadılar, teslim olmayı reddettiler. "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" şiarını haykırarak bizlere direnme azmi kattılar. Bugün bizler bu devrimci arkadaşların ihtilaleci, direnişçi yönlerine sahip çıkıyor mirasını kabul ediyoruz. İdeolojik, siyasi fikirleri yanlışta olsa, bu bizlerin sözkonusu bu ihtilaleci arkadaşların bu yanına sahip çıkmamızı engellemez. Aksine doğru yönlerine sahip çıkmayı, yanlış yönlerini işe reddetmeyi gerekli kılar. Biz böyle söylüyor ve meseleyi iki yönlü değerlendiriyoruz. Gellinen bu dönemlerde faşizm devrim güçlerine ağır darbeler vurmuş, hemen hemen tüm örgütleri çökertmişti. TKP/ML ise daha yeni yeni örgütleniyor ve toparlanma sağlıyordu. Temel çalışma alanı kırsal alanlara önder kadrolar başta olmak üzere, kadroların ağırlıklı bir bölümü yerleşir, silahlı mücadele hazırlığı faaliyetlerine aktif olarak başlar. Bir yandaysa silahlı eylemler yürütür. Fakat tüm halk örgütlerinin çökertilmesi, TKP/ML'nin varlık koruyucu ve örgütleniyor olduğunu bilen komprador patron-aga devleti bütün dikkatlerini onun üzerinde yoğunlaştırır. Hertürlü istihbarat teşkilatını, TKP/ML'yi çökertmek için harekete geçirir.

BUGÜN DOĞANA

Sen, güneşin sımsıcak...
Doğanın da hareketli olduğu
İlk yazda,
Ölümün doğaya inat hayalet gibi
gezdiği
Sevgi ve umudun pranga çağında
Ananın sancılı mutluluk anında
geldin dünyamıza.
Hoşgeldin!
Ancak
Güzel bir dünya değildir sana
gösterebildiğimiz.

Hareketli ilk yaz, pranga çağında
ilk gördüğün.
Bizi kinama sakın!
Eğer istemiyorsan sen,
Aynı günü göstermek çocuğuna...
Gir sevgi ve mutluluk çağı için
kağanın...
..... taaa ortasına!
Bitiremediğimizi bizim, sen bitir.
Bu havgada üstelik yalnız değilsindir.

SEDAT YILMAZSOY

FERHAT'A ARMAĞAN

Senin dediğin gibi,
Tunceli dağlarının sarp yamaçlarında...
Bir kamp yeri,
Ya da bir gecekondu
... gaz lambasında.
Ağır ve gönül birliğiyse...
Söylenecek türkülerin,
Özlemi kubarmakta içimizde.

Düş de olsa bugün,
Yaşamak pek güzel
O güzel günleri;
Ama günün birinde
Göreceğiz muhakkak
Gerçeğini düşlerin.

Nasıl ki bugün
Sen, ben
Ve biz
Hem hücredeyiz
Hem dışardayız
Gelecek güzel günlerde
Bir ruagar gibi
Kah gurültülü bir şehrin semalarında
Kah düz bir ovardaki çiftçinin
Anıdaki terleri soğutmada,
Bir yel olacağız.
Ve bazen de,
Gürüldeyen coşkun bir su gibi
Yamaçlardan düze doğru
Akacak olan bizler olacağız!
Tarihle birlikte...
Dalga dalga
Akacağız,
Akacağız...
Akacağız...

FERİDUN İHSAN BERKİN

ANACAK OLANA

Beni kattıkları anda,
darağacında
ve haberin yayıldığı sabahın ilk anında
dostlarım
yüreğindeki acıyla ırkilecek
Kimileri gözyaşlarıyla,
kimileri titreyen haykırılarıyla
uğurluyacak son yolculuğuma.

"Yazık oldu" diyenler çıkacak;
"Yığıtçe öldü" diyenler de...
Uysa aynı ufku
yüreğimizde kardeşçe paylaştığımız
can kardeşim dostlarım,
iyi ve güzel günlerin,
geleceğe olan umudun
ve yaşam sevgisinin
ateşiyle anacak.
Ben de böyle olsun istiyorum.
Dostça, kardeşçe !...

Ve ben,
İstemiyorum,
benim için gözyaşı dökülmesini
Zülme karşı olan kin
boşalmasın gözlerdeki damlarla...
Nasıl ki ben
sevgiyle kucaklamışsam bu uğurda ölümü,
horon teperek çıkmışsam darağacına,
çoşkuyla haykırışsam kinimi korkusuzca.
Ve nasıl ki
kara azrailime görev bırakmadan
tabureye tekme vurmuşsam;
İşte sizler de dostlarım,
Beni
gözyaşlarında değil,
Cıvı cıvı bir yaşamın
tüm coşkusuyla
dostça ve mertçe
anım...

MUZAFFER ÖZTÜRK

*Feridun İhsan BERKİN

*Sedat YILMAZSOY

*Muzafer ÖZTÜRK

Nihayet 1973 Ocak ayı 24'de Tunceli'nin Vartınık kömürünü, Mirik mezrası faşist güçlerce basılır. Faşist Türk ordusuyla yoldaşların girdiği çatışmada TKP/ML'nin önder neferi ALI HAYDAR YILDIZ şehit düşer. Parti kurucu ve önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA ağır yaralanır. Aradan beş gün sonra ağır yaralı vaziyette yakalanır. Dört aya yakın ağır işkenceler sonucu, Türkiye proletaryasının komünist önderi alçakça katledilir. Böylece yeri kolay doldurulamayacak bir boşluk doğar. Ardından peşpeşe diğer önder yoldaşlar ya yakalanır, yada katledilirler. Ve TKP/ML böylece genç ve tecrübesiz haldeyken ağır bir yenilgi alır.

Fakat aradan geçen kısa zaman TKP/ML'nin yeniden örgütlenmeye, yaraları sarmaya başlamasına yol açar. KAYPAKKAYA'nın altığı komünist tohumları yeni kıvılc neferler yetiştirir, önder kadrolar olmasına yol açar. 1974-75 yılları TKP/ML'nin yeniden toparlanma yıllarını kapsar. Bu dönem ORHAN BAKİR yoldaş ve daha nice profesyonel kadrolar olarak çeşitli kademelerde görev yapar, partiyi ve orduyu örgütlerler. 1976'nın ilk aylarında ORHAN BAKİR yoldaş İzmir'de bir operasyon sonucu yoldaşlarıyla yaralı halde yakalanır. Ağır işkencelere maruz bırakılır. Bir elinden sakat kalır. Bir yıl aşkın bir zaman zindanlarda kalır. Zindanlarda kaldığı dönem boyunca yılmık bir yana, siyasi seviyesini sürekli yükseltir, ideolojik olarak kendini pekiştirir. Yüreği sürekli dışarda olmak, mücadele de aktif yer almakla yanıp tutuşur. Partiyi durumu iletir. Parti hemen harekete geçerek bu değerli kadrosunu kaçırmayı planlar. Eylemi gerçekleştirir. Bu sıralar aktif olarak faaliyet yürüten SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN İHSAN BERKİN, MUZAFFER ÖZTÜRK, yoldaşlar bu eylemde aktif yer alırlar. Aradan kısa zaman sonra faşist diktatörlük yoğun operasyonlarıyla halkımızın bu üç yiğit komünist evladını yakalar, ağır işkenceler uygular. Yoldaşlarımız düşman sınıfların eline 1976'nın Kasım ayında esir düşerler. Kolay, değil, tam yedi yıldır faşist diktatörlük yoldaşları elinde esir tutmakta, hertürlü maddi ve manevi işkenceyle yıldırma amaçlamaktadır. Ama yoldaşlar zindanları düşmanı yenmede savaş alanını seçtiler, direndiler, okudular öğrendiler, olumsuzluklarından dersler çıkardılar, zaafılarını atarak proleter yönlerini geliştirdiler. İdeolojik-siyasi seviyelerini sürekli geliştirdiler. Daha engin, olgun mücadeleci oldular. Her zaman devrim ve komünizm şiarını haykırdılar. Faşizmin mahkemelerinde faşizmi, kanlı düzeni, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve dünya gericiliğini yargıladılar. Sanık kürsüsünü, devrim ve komünizmi savunma kürsüsü yaptılar. Haklarında okunan ölüm fermanına yıllardır tereddütsüz meydan okudular. Düşmana aman vermediler, gerilettiler. O nedenle faşizm uzun yıllar yoldaşların mahkemesini sonuca bağlamaktan

öcünden korkmasına korktu. Halkın dışarda gelişen demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinde bunda belirleyici payı vardı. Patron ağa devletinin içine düşlüğü iktisadi ve siyasi kriz artık varlığını o haliyle devam ettiremez kılıştı. Devrimle karşı-devrim iktidara alternatif iki güçtür. Biri mevcut düzenin korunması için her yolu deniyor, diğeri ise örgütsüz ve öndersiz olduğu halde iktidara yönelmiş, iktidarı almayı hedefliyordu. Faşizm parlamenter maskeli vaziyette varlık sürdüremeyeceğini bildiği için, tek çıkar yolu olan askeri faşist cuntayı tezgahlayarak en vahşi diktatörlüğünü, tüm çıplaklığıyla halka uygulamaya yöneldi.

Kendi çizdiği, diktiği ve üstüne oturttuğu yasalarını dahi hiçe sayarak göstermelik maske rolü oynayan parlamentoyu fes edere, açık askeri faşist diktatörlüğü yürürlüğe koydu. Tüm kanunları bir anda rafa kalktı. Peş peşe en koyu Hitlerci, Frankocu yasalar yürürlüğe sokuldu. İdam yasaları uygulamaya başlandı. Bunların başında, düzene muhalefet olup da mücadele yürüten ilericiler, devrimciler vede komünistler idamlarla yargılanmaya başladılar. Göstermelik yargılamalarla başladı devrimciler, yurtseverler idam edilmeye. İlk dönemler büyük bir telaşla idamlara karşı tepkiyi önlemek için göstermelik olarak birkaç usak piyon faşist bozmasında ipte sallandırdılar. Böylece kendine sözümlerine meşruluk kazandırıyor, "tarafsızlık" ilan ediyordu. Aslında oynanan oyun gayet açıktı. Kazan geldiğiyerdentavuk esirgenmezdi. Çünkü binlerce devrimci, ilerici, komünist idamla yargılanıyor, haklarında peş peşe fermanlar onaylanıyordu. Ülkemiz üzerine kara bulutlar çökmüş, zulüm dört bir yandan kol geziyor, halkımıza kan ağlatıyordu.

Örgütlü güçlerini koruyamayan devrimci güçler ağır darbeler aldılar, bazıları tümden çöktü. Zaten örgütsüz olan halkımız önce bir duraksadı, sonra adım adım zorla ve şiddetle geriletildi. Bekle gör tavrı aldı başını gitti. Öndersizlik oluncada var olan devrimci potansiyel kendiliğinden alçalmaya başladı. Fakat zulüm, zam, katliam ve idam fermanları hergün günlük olay halinde devam ediyordu. Buna sessiz kalmak zindanlarda yatan halkımızın bu yiğit evlatlarına ölüm fermanını kendi elimizle verdimizdir. Bugüne kadar 20'ye yakın devrimci hakkında idam infaz edilmiştir. Bunlarda yetmiyormuş gibi yüze yakın idam verilmiş, fakat infaz gerçekleştirilmemiştir henüz. 4000'e yakın devrimci, yurtsever ve komünist hakkında idam isteniyor. Bunlarda bir yana düzenin kurbanı olan, adi suçlu olarak kamuoyuna lanse edilen yoksul, bilimsiz halktan insanlara idamlar veriliyor infazlar yapıyor. Peki tüm bu yapılanlara, faşist iğrençliklere sessizmi kalacağız. Günlük olağan olaylar olarak davranacağız. Hayır, yüreğinde yurtseverlik kanı taşıyan, zulme, sömürüye, katliama karşı olan herkes bu canlice katliama bir

dur demek mücadeleyi örgütlemek, yürütmek zorundadır. Bu bizlere düşen en ağır ve onurlu görevdir. Yoldaşlarımızın, devrimci arkadaşlarımızın idamlarını önlemek için her türlü yolu denemeliyiz, denemek zorundayız. Hertürlü imkan ve şartlardan, legal, illegal faydalanmalıyız, faydalanmak zorundayız. Gerektiğinde ölümü göze alarak mücadelenin en şiddetli yollarına baş vurmalıyız baş vurmak zorundayız. Yoksa bizlerin ne değeri kahr. Değersiz gevezeler olmaktan, halka ihanet etmekten öte o zaman birşey yapamayız. O zaman yanan devrim kıvılcıklarını yükseltmek, hayatın her alanında faşizme ve askeri faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmek, bu çağrışma her yönüyle katılmak bizlerin başta gelen görevidir.

İşçiler, Gençler, Emekçiler, Tüm Ezilenler, Devrimciler, Demokratlar, Yoldaşlar!

İdam mahkum edilen ve henüz infaz edilmeyen SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN İHSAN BERKİN, MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşlar nezdinde, idamlara karşı bir kampanya başlatmış durumdayız. Belki başlatmış olduğumuz bu kampanya yoldaşlarımızın ve birçok devrimcinin idam edilmesini kısa sürede durduramayacak ama faşizmin en iğrenç insanlık dışı vahşetini teşhir etmede bir araç olacaktır. Daha gelecekte onlarca yüzlerce binlerce yoldaşımız, devrimci arkadaşımız idam sehpasına çekilecek veya çekilmek istenecektir. O halde görevimiz kısa ve bir anlık değildir. Üstlendiğimiz görev uzun ve zorludur. İktidar mücadelesinin bir parçası olup, doğrudan onun hizmetindeyiz. Öyleyse hepimiz uzun vadede yürüteceğimiz idamlara karşı kampanyaya aktif olarak katılalım, görev alalım. Hiç bir fedakârlıktan kaçınmayalım. Diğer tüm anti-faşist, anti-emperyalist güçleri eylem birliğine çağıralım. Faşizme ve askeri faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi ülkenin ve Avrupanın dört bir yanına en geniş şekilde yayalım. Yaygınlaştıralım.

Faşizmin zulmüne, terörüne, katliamına, idam fermanına karşı halkımızın demokrasi, sosyalizm ve komünizm şiarını haykıralım. Karşı devrimin faşist şiddetine karşı, halkımızın tek kurtuluş yolu olan Halk Savaşı olan şiarımızı haykıralım, örgütleyelim, savaşalım. Şiddet ve zora karşı, bizleri devrimci zor ve şiddet kurtuluşa götürecektir. Bugünden bu bilinçten hareket edelim. Ama hiç bir kullanılmak fırsatı kaçırılmayalım, red etmeyelim. Öyleyse hepimiz görev başına! Ufak, büyük, zor, hafif demeden tüm sorumluluğu alarak, devrimci onur ve ruha başlatılan kampanyayı, askeri faşist diktatörlüğe karşı silah olarak kullanalım.

— SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN İHSAN BERKİN, MUZAFFER ÖZTÜRK YOLDAŞLARIN İDAMLARI DURDURULMALIDIR !

— İDAMLAR DURDURULMALIDIR! ZINDANLARDA YAPILAN ZULME, İŞKEN-

ÇEYE SON VERİLMELİDİR !

— İDAM, İŞKENCE, ZULUM, HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ !

— YAŞASIN DARAGACINDA DEVRİMİ, SOSYALİZMİ VE KOMÜNİZMİ HAYKIRANLARIN ONURLU MÜCADELESİ !

DEĞERLİ OKURLAR...

Baştarafı Syf: 1'de

makta, iftira çamurları fırlatmaktadırlar. Bu anlamda esen burjuva rüzgânı ve gerçekler üzerine çöreklenmek isteyen kara bulutları dağıtmak için yayın faaliyetimize yeniden başlamayı gerekli ve şart gördük.

Böylece Avrupa'da esen oportünist, revizyonist, troçkist bulutların dağıtılıp, aydınlık güneşi yaratmak için ideolojik siyasi hesaplaşma arenasını açmış bulunmaktayız. Hertürden burjuva sapmaya karşı mücadelede, ülkemiz öfesinde üstümüze düşen görevi yerine getirmekle birlikte, uluslararası alanda sistematik varlık koruyan burjuva sapsmalara, revizyonist, modern revizyonist ve de troçkist düşüncelere karşı mücadele yürütülecektir. Bizlerin önünde bu anlamda ikili temel görev bulunmaktadır. Gücümüz ve yeteneklerimiz ölçüsünde tam anlamıyla olmasa da, bu görevi yerine getirme uğraşı ve azmi içinde olacağız. Buna tüm PARTİZAN okurları inanmalıdır.

DEĞERLİ OKURLAR !

Teorik bir yayın faaliyetini düzenli araklarla yürütmek kadro sorununa bağlıdır. Ve bu kadroların bir araya gelerek planlı-programlı araştırma inceleme yapmasına, bunun sonucunda bir takım yazılar derleyip toparlamasına bağlıdır. Açık ki, biz bugün böylesi bir faaliyete yeni başlamaktayız. Hatta ilk adımı atıyoruz. O nedenle, düzenli araklarla, ayık PARTİZAN'ı belirli bir süre çıkaramayacağız. Okuyucuların bizi anlayacağı inancıyla var olan gerçek durumu ortaya koyduk. Bundan böyle PARTİZAN dergisini düzensiz araklarla, dönem dönem çıkarmayı şimdilik düşünmekteyiz. Belirli bir otuzlukluk kazandıktan sonra, hemen düzenli araklarla aylık çıkarma faaliyeti başlatılacaktır. Okurun bu durumumuzu dikkate almasını, bizi anlayışla karşılamasını umut etmekteyiz.

Gelecek Mart ayı ortalarına, Teorik PARTİZAN Dergisi çıkarılacaktır. Şimdiden bunun hazırlıkları tamamlanmış sayılır. Bazı aksaklıklar ve elimizde olmayan nedenlerle Mart ayı ortalarına çıkışını ertelemeyi uygun bulduk. Çıkacak olan teorik Partizan'da esas olarak, HK ve E Sesi dergilerine ve onların revizyonist troçkist siyasi ideolojik dünya görüşlerine yöneliktir. Neden ilk eleştiri okumuzu bu teşkilate yönelmekteyiz? Çünkü Avrupa'da çıkmakta olan Emegün Sesi dergisini okuyan her dürüst devrimci görecektir ki, Emegün Sesi yayın faaliyetine başladığından günümüze, Marksist-Leninistlere ve onun savunucusu Partizan'a en hayasızca saldırmakta, burjuva zehirini son kertesine kadar kusmakta, hatta daha ileri giderek düzenle aynı paralelle sözler ve çamurları fırlatmaktadır. Gelen aşamada HK ve ES'nin nereye gittiği bizece daha da açıklığa kavuşmuş bir durumdur. Kaldı ki onlar, her zaman olduğu gibi ideolojik-siyasi eleştiriden çok, iftira, karalama ve dedikodu mahiyetli eleştiriler yapmaktadır. Partizan olarak, HK'nın ve ES'nin düştüğü soysuzlaşmış eleştiri metoduna düşmeyeceğiz. Ama gerçekleri olduğu haliyle de ortaya tüm çıplaklığıyla sergilemekten, hiçmi hiç kaçınmayacağız. Anlaşıyor olacak ki, HK ve ES'ne ilk cevap vermimiz gerektiği zorunlu bir gerçeklik kazanmıştır. Yoksa özel olarak okumuzu tümden HK ve ES yöneltmiş değiliz. Aksine tüm oportünist, revizyonist ve troçkist görüşlere okumuzu yöneltecektir, hepsiyle tek tek siyasi ideolojik olarak hesaplaşacağız. Bizim esas görevimiz bundan ibarettir.

Yapmış olduğumuz bu kısa açıklamayla PARTİZAN OKURLARINA bir şeyler anlatabildik inanıyoruz.

PARTİZAN YAZI KURULU

CEKOSLOVAKYA'NIN İSGALİ...

Baştarafı Syf: 12'de

Kendilerini "masum, savunmaya zorlanmış insanlar" olarak göstermiyorlarmı? Emperyalist haydutların bu ve benzeri sahtekarlıklarına Lenin, Stalin Mao Ze Tung yoldaşlar her dönem işaret ettiler. Bizlerde hergün pratikte "peygamberlik, meleklik, insanseverlik" pozlarında bu haydutların her türden iğrençliğini binlerce kez görüyoruz. Çekoslovakya halkı üzerinde işgalle birlikte zulmü doruğa çıkaran RSE'leri bunada "kardeş ülkelerin sarsılmaz dayanışması" dediler.

Çekoslovakya işgalini bu demogojilerle örtmeye çalışan RSE'leri aynı şekilde Afganistan işgallerinde "proleter enternasyonalist yardım, kardeş ülkelerin güvenlik ve menfaatini korumak demedilermi?

Ülkeleri sömürgeleştirme, halkları köleleştirmek için diğer emperyalistler gibi Rus-

ya'nın yaptıklarında ortadadır. RSE'nin yaptığını savunmak demek her alanda onursuzluğu seçmek usaklığı üstlenmek demektir. Ben bağımsızlıktan yanayım diyen Rus Sosyal Emperyalistlerinin "sosyalizm" adına ülkeleri sömürgeleştirmesinden yana olamaz. Ben sömürüye karşıyım diyen "Barış içinde geçiş, proleteriyayı güçlendirme" adına uluslararası planda RSE'nin faiz karşılığı yaptığı sermaye ihracı ve bu vesileyle sağladığı kârlardan yana olamaz.

Ben baskı, zulme karşıyım diyen Rus Sosyal emperyalistlerinin direktifi ve fiili katılımıyla Afganistan'da gerçekleştirilen ve yüzbinlerce emekçinin öldürülmesi noktasına varan katliamlardan yana olamaz.

Rus Sosyal emperyalistlerinin ve usakları Tudeh vb. gibilerin tam desteğine sahip karşı-

devrimci Humeyni rejiminin işkence, idam, katliamlarından yana olamaz.

Ben sömürgecilğe karşıyım diyen; Rus Sosyal emperyalistlerinin İran ve Irak'ta Kürt ulusunu başkaldırmasını bombarduman etmesine seyirci kalamaz.

Ve Rusya'nın denetimi altındaki Suriye hakim sınıflarından yana olamaz, bizzat oradaki Kürt ulusu üzerinde süren millî zulme seyirci kalamaz.

Ben Ulusların Kendi Kaderini Tayin hakkını savunuyorum diyen herkes RSE'nin Afganistan, Eritre'de olduğu gibi işgallerine boyun eğmez.

Onun Polonya, Doğu Avrupa ülkeleri, Asya, Afrika'da yaptığı gibi korsanlıklarına, tertiplerine sessiz kalmaz. Aksi yol RSE'ne suç ortaklığı yapma yoludur.

Rus Sosyal emperyalistlerinin Çekoslovakya'yı işgalini 14. yıldönümünde bir kez daha lânetliyoruz!

1968 yılı 20 Ağustos gecesi başında Brejnev-Kosigin çetesinin bulunduğu Rus Sosyal Emperyalistleri Çekoslovakya'yı fiilen işgal etti. Tank, zırhlı birlikler ve karakuvvetleriyle sayısı 100.000'leri bulan işgal kuvvetleri her alanda Çekoslovakya'ya saldırıya geçtiler. Bir çırpıda baştan başa tüm Çekoslovakya toprakları, şehirler ele geçirildi. RSE'nin tank ve zırhlı birlikleri Prag'ın her köşesinde boy verdi. Rus Jet uçakları ile desteklenen kara kuvvetleri hayasızca saldırılar tertiplediler. Havaalanları, radyo, haber ajansları, gazeteler yeni Rus çarlarının orduları tarafından işgal edildi.

Cumhurbaşkanı, Milli Savunma, Bakanlık, Dışişleri, İçişleri, Çekoslovak Modern Revizyonist partinin Merkez Komitesi vb. önemli alanlara çıkarma yapıldı. Kuşatma altına alındı. Yol boyları, kavşaklar vs. işgal ordularınca tutuldu, yoğun bir arama, tevkif, tutuklama furusu başlatıldı. İşgal aleyhine her türden basın yayını yasaklandı. İşgalle birlikte halka "mükâfat" olarak petrol, benzin ve gıda maddelerine hemen zam yapıldı. İşgal orduları korkunç bir terör estirirlerken diğer yandan da yağmacılığa başladılar. Halkın eşyaları gasbedildi...

Bu faşist işgalle birlikte "Sosyalist" maskeli Çarların sosyal emperyalist çehresi dünya demokratik devrimci kamuoyunda pratikte dahada açığa çıktı. Rus Sosyal Emperyalistlerinin Çekoslovakya'yı işgali modern revizyonist cephedeki artan çatlıkların çelişkilerinin ve diğer yandanda başta ABD olmak üzere diğer batılı emperyalistlerle Rus emperyalistleri arasındaki dalaşmanın dahada keskinleşmesinin sonucu gündeme gelmişti.

İŞGAL ÖNCESİ GENEL DURUM:

Rus Sosyal Emperyalistleriyle Çekoslovakya modern revizyonistleri arasındaki çelişme 1967'de oldukça şiddetli bir boyuta varmıştı. "Sınırlı egemenlik", "ekonomide ihtisaslaşma" vb. kendi emperyalist ihtiyaçlarına cevap veren teorilerle ve bunların ışığında katı uygulamalarıyla, modern revizyonist diğer Doğu Avrupa ülkelerini her yönlü baskı, tehdit altında tutan ve gelişimlerini frenleyen, engelleyen RSE'lerinin bu "vefasızlıkları" uşaklarının dönem, dönem hoşnutsuzluklarına yol açıyordu. RSE'lerinin Doğu Avrupa ülkelerine ekonomik siyasi vb. direkt müdahaleleri kendileri de aynı cephe'nin parçaları olmalarına rağmen bu ülkelerdeki modern revizyonist yönetimlerin çıkarlarında belli ölçülerde tehdit ediyordu.

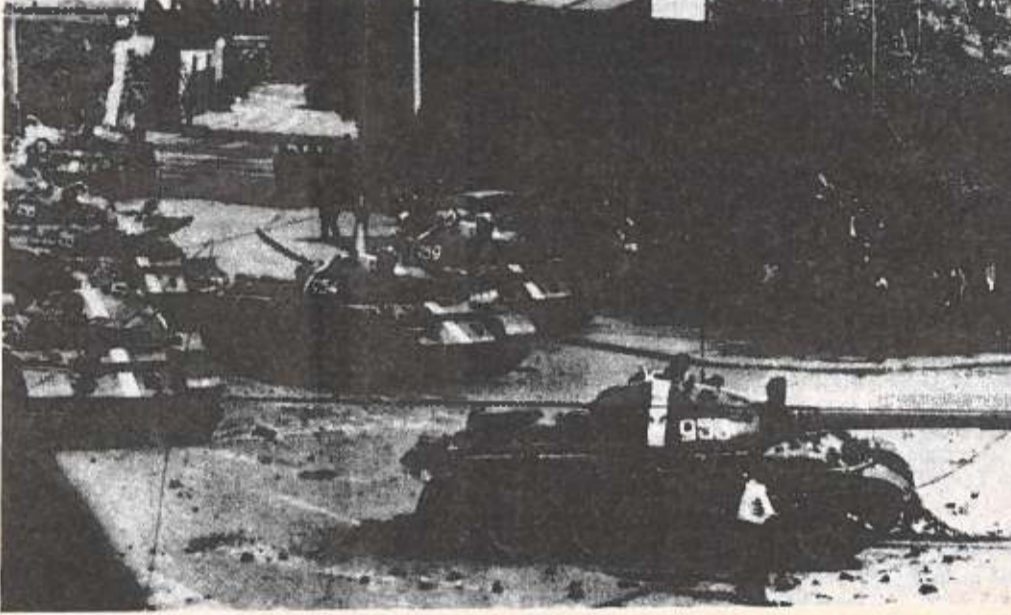
Daha doğrusu RSE'leri bu ülkelerdeki yönetimleri her yönlü kendilerini kusursuzca takip etmeleri ve kendilerine tabi olmaları için sıkıştırıyordu. RSE'lerinin bu işte oldukça ileri gitmesi diğer modern revizyonistlerin "Bu kadarda yeter" şeklindeki yakınmalarına yol açıyordu. Çekoslovakya'da da bu anlamda modern revizyonistler Rus Sosyal Emperyalistlerine karşı dönem dönem homurdanıyorlardı. 1967 öncesi Çekoslovakya'da Rus Sosyal Emperyalistlerinin iyi bir sadık uşağı olan Novotni ve kliği yönetimdeydi.

Novotni efendilerini takip etmede her zorluğu sineye çekiyor ve onların menfaati için gereken herşeyi yapıyordu. Ne varki bu, kapitalist restorasyonun gerçekleşmesiyle ekonomik ve siyasi buhranların girdabına giren Çekoslovakya'daki sorunları dahada büyütüyor, çıkılmaz hale getiriyordu. Durum kötüleştiğince ülkedeki diğer modern revizyonist klişlerle Dubçek kliği arasındaki çelişmede keskinleşiyordu. Aynı kızışma Rus Sosyal Emperyalistleriyle sürüyordu. Novotni kliği bu gelişmeler sonucu geniş halk kitlelerinin muazzam nefretleriyle karşılaşıyordu.

Bir başka modern revizyonist hizip olan Dubçek kliği ülkede durumun her yönlü kötüleşmesiyle zayıflayan Novotni yönetimini devirmek için kolları sıvadı. Novotni'ye karşı her alanda iktidar kavgasına girdiler. Rus Sosyal Emperyalistleri sadık uşakları Novotni ve şürekasına karşı böyle cüretkârca kavgayı yürüten Dubçek kliğine müdahale etti. Tehditler savurdu. Bütün bunlara rağmen Dubçek ve yandaşları fırsatı kaçırmak istemiyor-

lardı. Novotni kliği yerine kendilerinin yönetime gelmesi için sonsuz bir ihtirasla bareket ediyorlardı. RSE'lerinin tehditlerinden çekinmelerine rağmen bir türlü Novotni ile dalaşmadanda vazgeçemediler. Nitekim 1968 Ocak Mart arası parti, devlet ve ordu içinde hakimiyeti ele geçirdiler.

Modern revizyonist Dubçek kliği, Novotni kliğini her alanda geriletmek için harekâtı tüm hızıyla sürdürdü. Novotni parti genel sekreterliği, Cumhurbaşkanlığı görevlerinden uzaklaştırıldı. Rus emperyalistlerine uşaklıkta "değerli" hizmetler sunmuş Novotni'nin bunlara maruz kalması Moskova'lı dönükleri tedirgin ediyordu. Üstelik iş bunun-

manevraların Çekoslovakya topraklarında yapılmasını öneri adına tehditle kabul ettirmeye zorladılar. Fakat tüm yapılanlara rağmen Dubçek bir türlü hizaya gelmiyordu. Daha da ötesi "Varşova paktına mensup ülkelerin eşitlik haklarının teminat altına alınması" gibi sözler sarfettiyordu. Artık Rusya için bu bozguna çocuklarını terbiye etmek için tek çıkar yol kalıyordu.

Nitekim 20 Ağustos 1968 gecesi sayıları yüzbinleri bulan işgal ordusu Çekoslovakya'yı istila etti.

ğü modern revizyonist cepheye böyle bir sonuçla birlikte RSE'leri açısından daha tehlikeli boyutlara varabilecek gelişmeler muhtemel olabiliyordu. Çekoslovakya örneğini izlemek için Doğu Avrupa ülkelerinde diğer klişlerde harekete geçebilirdi. Tamda bu, durumun Rusya açısından kötü olarak altüst oluşu demektir.

Güçler dengesinin böyle sonuçlarla aleyhine bozulacağını, ABD ve diğer batılı emperyalistler açısından söz konusu sonuçların önemli bir kazanç olacağını bilen Rus Sosyal emperyalistleri panik içindeydiler. Rus Sosyal emperyalistleri "oyun bozanlık" yapan Dubçek kliğine boyun eğdirmek için askeri, siyasi, ekonomik baskılar uyguladı.

Brejnev Kosigin bizzat Prağa giderek tehditlerini yakınında savurdular. Polonya, "Demokratik Alman Cumhuriyeti", Bulgaristan, Macaristan parti ve devlet yöneticileriyle RSE'leri arasında 1968 yılının Mart, Mayıs, Temmuz aylarında pespeş görüşmeler düzenlendi. Tüm bu görüşmelerde sözünün

ana halkası Dubçek kliğinin nasıl hizaya getirilebileceği ve bunun için alınması gerekli önlemlerdi.

Görüşmeler sonucu Dubçek kliğine mektup adına bir ultimatom verildi. Çekoslovakya'daki gelişmelerin hem Çekoslovakya'nın hemde "sosyalist" dedikleri diğer modern revizyonist ülkelerin "ortak hayati çıkarlarını" tehdit ettiğini belirttiler. Ve bunlara "İlgisiz kalamayacakları" adıyla tehdit savurdular. İstenilen sonucu alamayan Rus Sosyal Emperyalistleri bu kezde askeri baskı yolunu tuttular. Çekoslovakya sınırına asker ve silah yığıldı. Ve Gomulka, Ulbrich, Kader, Jivkov klişleriyle beraber o yılki askeri

Dubçek kliği zorlada olsa işgale birlikte tam zıt açıklamalarda bulundu.

Halkı "Boşyere kan dökmemeye, soğukkanlı, ihtiyatlı davranmaya" çağırdı. Emperyalizm karşı olmayan, sadece Rusya değilde bir başkasına ülkeyi peşkeş çekmek isteyen Dubçek kliği elbetteki bağımsızlık, özgürlük için savaşmaz. Süngü zoruyla dayatılan istemleri Dubçek kabullendi. Ve RSE'leri gerek ortak bildiri ve gerekse sonraki görüşme ve antlaşmalarla işgalci yüzünü gizlemeye çalıştı. Daha önceleri Dubçek kliğine verryanıştı eden RSE'leri, işgal sonrası Dubçek'e istemlerini zorla kabul ettirme ve köleliği onaylatmadan sonra ona övgüler dizmeye başladı.

RSE'leri Dubçek kliğinin kendisinin koyduğu prensipler temelinde de olsa yönetimlerine olanak tammakta bir ölçüde ABD emperyalistlerinin öfkelerini birazda olsa yatırttı. Çünkü Dubçek konusunda ABD ve diğer batılı emperyalistler henüz ümit besleyebiliyorlardı. RSE'leri daha da kötü bir sonuç getirebilirdi. Dubçek yerine daha sadık bir uşak yönetim oluşturabilirlerdi.

Çekoslovakya halkının RSE'lerine olan nefret, kin, tepkisi işgalle birlikte dahada gelişti. Bizzat hayat içinde yeni çarların niteliklerini daha iyi görmeye başladılar. ÇKD makina yayını fabrikası, Mlada-Boleslav otomobil, Vitkovice çelik tesisleri, Kladno, Hymburk maden işçileri askeri işgale karşı kendiliğinden grev hareketlerine giriştiler. Prag'da 23 Ağustos'ta işçiler 1 saat genel grev yaptılar. Ayrıca işgale sessiz kalmadı. Halk işgalci güçlerin tanklarına karşı direndi şehitler verdi. Prag'da elde silah faşist işgalcilere göğüs gerdi. Prag Venceslas meydanında onbinlerce emekçi tankların önüne yatarak, okular işgal edilerek, işgalcilerin savaş malzemesi nakliyati engellenerek, trenler işletilmekten alınarak, işgal birliklerine eklemek su verilmeyerek protestolar düzenlendi. Moskova'lı çarlarla Dubçek kliğinin antlaşmasına karşı yüzbinlerce kitle sokağa dökülmek mücadelesine girişti.

Fakat her alanda sürdürülen halkın bu mücadelesi neticede işgali kıramadı. Çünkü kendiliğindenci bir temeldeydi. Ona yol gösterecek önderlik edecek işçi sınıfının öncü örgütünden yoksundular. Ne varki işgalcilerin bu ve benzeri zaferleri geçicidir. Zafer er veya geç ama mutlaka emperyalizme sosyal emperyalizme ve uşaklarına karşı işçi sınıfı önderliğinde mücadele eden ezilen halkların olacaktır.

EMPERYALİST İŞGAL, "SOSYALİZMİ KORUMA" DEMOGOJİSİYLE GİZLENEBİLİR Mİ?

Bugünde yabaneisi olmadığımız gibi Rus Sosyal emperyalistleri bu faşist işgallerini maskeleyerek için ellerinden geleni yaptılar. Çekoslovakya ile ilgili hareketlerinin amacının "Barışın güçlendirilmesini sağlamak olduğunu" pişkin bir ikyizlülükle söylediler.

Aynı şekilde bunun; "Sosyalizmin meyvalarını korumak" olduğunu belirttiler. Emperyalistlerin "sosyalist meyvaları korumaları" eşyanın tabiatına aykırıdır. Onlar sosyalizmin can düşmanlarıdır. Lenin Stalin'in Sosyalist Sovyetler Birliğini Sosyal emperyalist bir ülkeye dönüştüren, parti ve devlet iktidarını gasbeden bu yeni burjuva hainleri nasıl olurda sosyalizmi koruyabilirler?

Onların bu lafları sadece demogojidir. Çünkü bunlar sadece bu tür işgallerini değil her türden uygulamalarını daha doğrusu faşist çehrelerini gizlemek için hep "komünizmin, sosyalizmin menfaatleri için yaptıklarını" söylerler. Açıkta bu bunlardan "Benim yaptığım emperyalist işgaldir, benim yaptıklarım sosyal faşist uygulamalardır, devletim sosyal faşist diktatörlüktür" vs. demelerini beklemeyiz. Sadece Rus emperyalistleri değil, diğer tüm emperyalistlerde işgallerini, yürüttükleri, çıkardıkları savaşları hep "özgürlük, bağımsızlık" için yaptıklarını söylemediler mi? "Eşitlik" laflarıyla en adi talanı yapmıyorlar? "kardeşlik" adına baskının en hayasızcasını uygulamıyorlarmı?